

Poprask v lese

Bohumil Matějovský

Obsazení:

Zajíc
Prase
Jelen
Medvěd
Liška
Jezevec
Myslivec
Turisté

První dějství

Scéna: lesní mýtina, zpěv ptáků. Uprostřed pařez. V pozadí několik rozptýlených keřů. Na okraji mýtiny velká nora (kukaň) a z ní vyčnívá tělo spícího jezevce. V popředí mýtiny stojí liška a právě dokončuje stavbu barevné zdi. Ta se skládá z devíti velkých kostek: 3 modré, dvě červené, jedna černá a tři žluté. Zed' je sestavena následovně: spodní řadu tvoří tři modré kostky, prostřední řada má na krajích červené kostky a uprostřed kostku černou a horní řada je ze tří žlutých kostek. Liška doplňuje horní řadu posledních tří kostek ve žluté barvě. Zpěv ptáků dozní.

LIŠKA: / **zpívá si** / *Běží liška k Táboru, přeskočila závoru... / **dozpívá** / To víte že jo. Já se budu tahat s nějakým pytlek na zádech... to raději přeskočím závoru a hotovo. / **spokojeně si prohlíží postavenou zed'** / No... vždyť na tom vůbec nic není. Sestavit tenhle hlavolam. Tři kostky stejné barvy dole, dvě a jedna uprostřed a tři stejné barvy nahoře. To by přece zvládlo i tříleté dítě... tak nechápu, proč to nedokáže ten popleta Zajíc.*

Na scénu přichází Zajíc. Lišky si zatím nevšímá.

ZAJÍC: / **zamyšleně** / To je ale divná hádanka, kterou mi dalo Prase. Proč prý odlétají ptáci na jih. Prý proto, aby nemuseli takovou dálku chodit pěšky. / **vrčí hlavou** / A já myslel, že odlétají za sluníčkem. Jen jestli si ze mne Prase nedělá legraci.

Zajíc si všimne poskládané zdi.

LIŠKA: Čáry máry fuk...

ZAJÍC: Jéé... jaks to dokázala, Liško?

LIŠKA: Jednoduše. Prostě jsem to poskládala tak, aby jediná černá kostka zůstala uprostřed.

ZAJÍC: To muselo být těžké.

LIŠKA: Kdepak. Nic na tom není.

ZAJÍC: Taky jsem to včera zkoušel poskládat... ale neposkládal.

LIŠKA: Musíš se víc snažit. I tamhle starý Jezevec to dokázal sestavit.

ZAJÍC: I Jezevec? / **zadívá se k noře. Spící jezevec se převaluje na druhý bok.** /

LIŠKA: Ale musel si během toho dvakrát zdřímnout.

ZAJÍC: / **udiveně** / Dvakrát si zdřímnout...

LIŠKA: A taky Jelen to sestavil.

ZAJÍC: I Jelen?

LIŠKA: Ten si přehazoval kostky parohy.

ZAJÍC: A taky si u toho musel zdřímnout?

LIŠKA: Kdepak. On ne.

ZAJÍC: Hm. Jezevec si zdřímnul... a Jelen nemusel.

LIŠKA: Nechceš přece, aby o tobě říkali, že jsi nejhoupější zvíře v lese.

ZAJÍC: Stejně to říkají. To je úděl, to je úděl.

LIŠKA: Ačkoli ty nejsi typické lesní zvíře. Ty jsi polní zvíře, ale zvykl sis žít s námi v lese.

ZAJÍC: Aha. Proto tady v lese potkávám tak málo zajíců.

LIŠKA: Tak... a teď se na chvíli otoč zády k hlavolamu.

ZAJÍC: Budeme hrát na schovávanou?

LIŠKA: Ne. Zkusíš postavit hlavolam sám.

ZAJÍC: / **otáčí se zády k hlavolamu, čelem k hledišti** / Ale jak ho mám postavit, když k němu budu stát zády?

Liška mezitím rozloží kostky po zemi.

ZAJÍC: / **do hlediště** / Já miluju hádanky. A nejráději mám hádanky od Lišky. Liška je náramně chytrá.

LIŠKA: Už můžeš, Zajíci.

ZAJÍC: Už můžu? / **zakrývá si oči** / Tak teda... před pikolou za pikolou nikdo nesmí...

LIŠKA: Ale my si přece nehrajeme na schovávanou!

ZAJÍC: No jo... já zapomněl. / **otáčí se** / Jéé... Liško, tys to zbourala!

LIŠKA: Aby sis to mohl zkusit znovu. Nezapomeň... černá kostka musí být uprostřed.

ZAJÍC: / **soustředěně** / Uprostřed... černá kostka... ne dole... ne na kraji... / **ukazuje přitom na jednotlivé kostky poházené na zemi** /

LIŠKA: Já se teď trochu proběhnu po lese. Podívám se, jestli hospodářovi dole v údolí neutekla nějaká slepička... nebo husička... nebo dvě slepičky... tři husičky... a až se vrátím, ty mě pěkně překvapíš.

ZAJÍC: Jé... ty máš narozeniny?

LIŠKA: Překvapíš mě tím, že složíš tenhle hlavolam. Pak už nebudeš nejhoupější zvíře v lese.

ZAJÍC: / **potěšeně** / Nebudu? A kdo bude nejhoupější místo mě?

LIŠKA: / **zamyslí se** / To nevím. Nikdo tak hloupý jako ty tu už opravdu není.

ZAJÍC: / **posmutní** / To je úděl, to je úděl...

Liška se chystá odběhnout ze scény.

ZAJÍC: / **zastavuje lišku** / Liško... počkej ještě... porad' mi... co je to... má to prý šest nohou, dvě hlavy, dvě ruce ale chodí to jen po čtyřech.

LIŠKA: / **přemýšlí** / Šest nohou... dvě ruce... dvě hlavy... ale chodí to jen po čtyřech...

ZAJÍC: To je ale těžká hádanka, vid'?' Tu mi dal náš starosta Medvěd.

LIŠKA: A ty víš, co by to mohlo být?

ZAJÍC: Když to má dvě hlavy... a šest nohou... nejspíš nějaké hrozné strašidlo.

LIŠKA: Kdepak strašidlo. Už vím!

ZAJÍC: Už víš? Panečku. / **obrací se k dětem v hledišti** / Vy taky víte, co by to mohlo být? Já tedy ne.

LIŠKA: / **po chvílce** / Přece jezdec na koni. Dohromady mají kůň a jezdec sice šest nohou... ale chodí jen po čtyřech. Protože jezdec sedí v sedle.

ZAJÍC: Já... ty jsi chytrá, Liško... to mne vůbec nenapadlo!

LIŠKA: / **směje se** / Já mám také ráda hádanky.

ZAJÍC: Tak mi nějakou dej!

LIŠKA: Dobře. / **zamyslí se** / Co jsem? Když vyslovíš moje jméno, přestanu existovat.

ZAJÍC: Proboha... to já ho raději nevyslovím. Já chci, abys pořád existovala.

LIŠKA: Ale ne moje jméno... tak jsem to zase nemyslela. Jiné jméno. To je právě ta hádanka.

ZAJÍC: Aha.

LIŠKA: Takže: když vyslovíš jeho jméno...

ZAJÍC: Přestane to existovat.

LIŠKA: Ano. Přestane to existovat.

ZAJÍC: / **obrací se do hlediště** / Já nevím... co by to tak mohlo být?

LIŠKA: No přece: *ticho*. Když vyslovíš jeho jméno, přestane existovat.

/ **směje se, odbíhá ze scény** /

ZAJÍC: Ticho... to by mne nenapadlo. Mne vůbec málokdy něco napadne.

/ **znovu se pouští do sestavování kostek. Nedaří se mu to. Pořád motá barvy.** / Tuhle kostku? Nebo jinou? Liška říkala černou doprostřed. / **přemist'uje kostky** / To se snadno řekne... ale mně to vyjde vždycky na kraji... nebo dole... / **vloží černou kostku do středu spodní řady a raduje se, že má první část hlavolamu hotovou.** / Tak... a černá kostka je uprostřed, ne? Jaký jsem? / **poodstupuje, prohlíží si spodní řadu.** / Uprostřed to sice mám... ale má to být o jednu řadu výš, říkáte? Mám to tedy špatně? / **vytahuje černou kostku z řady** /

Vtom na scénu přichází rozvážným krokem myslivec

MYSLIVEC: Nazdar, Zajíci.

ZAJÍC: / **stojí k myslivci zády. Na okamžik ztuhne leknutím** / Někdo... někdo tu řekl... nazdar Zajíci!

MYSLIVEC: Povídám... nazdar Zajíci.

ZAJÍC: / **otáčí se k myslivcovi** / Jéé... dobré ráno, myslivče.

MYSLIVEC: Jaképak ráno. Vždyť už máš poledne.

ZAJÍC: Poledne. Aha. / **dívá se k obloze** / Namouduši. Ale před chvílí ještě bylo určitě ráno.

MYSLIVEC: Před chvílí ano. A před ránem byla noc. Ale teď je poledne. A za pár hodin bude odpoledne. A než se naděješ, tak je tu zítřek.

ZAJÍC: / **zamyslí se** / Svět je tak složitý...

MYSLIVEC: Co to tady děláš?

ZAJÍC: To je hlavolam. Než se vrátí Liška, musím ho sestavit.

MYSLIVEC: Tak to vidíš. Vy si tu stavíte hlavolamy... a zatím tam dole, na jihu, na Šumavě, musejí vykácet les.

ZAJÍC: Vykácet les?

MYSLIVEC: No jo. Objevil se jim tam kůrovec.

ZAJÍC: Proboha... kůrovec! / **zamyslí se** / Co to vlastně je?

MYSLIVEC: Ty nevíš, co je to kůrovec, Zajíci?

ZAJÍC: Kůrovec... co to může být?

MYSLIVEC: Co myslíš?

ZAJÍC: Má to kopýtka?

MYSLIVEC: Kopýtka? Ne. To teda nemá.

ZAJÍC: A má to... má to peří?

MYSLIVEC: Ne. Nemá to ani peří.

ZAJÍC: A má to větší hlavu než náš starosta Medvěd?

MYSLIVEC: / **usměje se** / Kůrovec je brouk.

ZAJÍC: Brouk? Tak proč se nejmenuje jenom brouk? Proč se musí jmenovat ještě kůrovec?

MYSLIVEC: Je to brouk, který žere stromy. A kvůli němu tam teď budou muset dřevorubci vykácet les... no jo... Tak já musím jít. Obejít revír. Podívat se na krmelce. Vyhnat pytláky... jestli tu někde nějakí jsou.

ZAJÍC: / **vyděšeně se rozhlíží** / Jsou tady pytláci? Kde? To se musím honem schovat, než mě strčí do pytle!

MYSLIVEC: Nejsou tady pytláci. Jen klid, ušáku. Já si to tu ohlídám. / **Pak se zadívá k noře** / Jak může ten Jezevec vydržet tak dlouho spát. Prospí celý den... celé léto... / **jde blíž k noře. Zadupe. Jezevec se obrátí na druhý bok.** / Včera měl úklidovou službu u studánky. Jestlipak to tam alespoň trochu zametl. / **mávne rukou a odchází ze scény** /

Zajíc dál staví hlavolam.

ZAJÍC: / **ustaraně** / Tak oni přijdou pokácet náš les. To bude mít starosta Medvěd po náladě. Ten bude bručet.

Jezevec se mezitím probere, vyleze z nory, protahuje se.

JEZEVEC: / **recituje** /

Jsem Jezevec a spím rád,

sladké sny si nechám zdát

lesy, louky, strmé hory

kdo to dupal u mé nory... jo, jo.

Dívá se, jak zajíc bezradně skládá hlavolam.

JEZEVEC: Poslyš, ty umělče... proč mi tady dupeš u nory, když si tu krásně dřímám a vymýšlím básničky?

ZAJÍC: Já? Já přece nedupal.

JEZEVEC: Nejsem hluchý. Někdo mi před chvílí dupal u nory.

ZAJÍC: Už vím. To byl myslivec.

JEZEVEC: Myslivec?

ZAJÍC: No jo. Myslivec. Dupal tu a říkal... / **zamyslí se** / říkal, že se musí vykácet les.

JEZEVEC: Co? Vykácet? Náš les?

ZAJÍC: Že prý přijdou dřevorubci.

JEZEVEC: Proboha... a to říkáš jen tak? Co teď budeš dělat?

ZAJÍC: No... já postavím tuhle zeď tak, aby černá kostka zůstala uprostřed...

JEZEVEC: / **zdrčeně** / A co budu dělat já? Tenhle týden mám na starosti úklid kolem studánky... vím jak u studánky zamést, ale jak zastavit dřevorubce... ne, to opravdu nevím.

Na scénu přichází medvěd a jelen. Medvěd drží rozevřený sešit. Jelen má velký mobil a snaží se přijít na to, jak se z něj volá.

MEDVĚD: Tak... a je to tady. Musíme provést sčítání zvířat v našem lese. A já to mám, jako každý rok, na starosti. /**otáčí se k dětem v hledišti** / Protože jsem tady co? No přece starosta. A tenhle sčítací sešit to dokazuje! / **zamává sešitem** /

ZAJÍC: / **poskočí radostí** / Sčítání... bude sčítání!

JEZEVEC: / **drží se za hlavu, mluví pro sebe** / Tak on se bude kácet náš les... náš rodný zelený les.

JELEN: Tohle mi dal bratr z horního polesí. Podívej, starosto. / **ukazuje mobil medvědovi** / Jmenuje se to: mobil. Zavoláme si kdy budeme chtít, říkal bratr. Ale jak se z toho volá, to už mi neřekl. Tak teď jsem z toho vážně jelen. / **dál se snaží přijít na funkce přístroje, vytukává čísla na klávesnici** /.

JEZEVEC: / **k medvědovi a jelenovi** / Kamarádi... mám pro vás špatnou zprávu.

JELEN: / **jezevce si zatím nevšímá. Věnuje se svému mobilu. Přiblíží se k zajícovi.** / Pět... sedm... pět... proč to nejde? Ale číslo mám určitě správné. Pět... sedm... pět.

ZAJÍC: / **na chvíli přestane skládat kostky** / Ty, Jelene... a nemůže to číslo být obráceně?

JELEN: Obráceně? Pět... sedm... pět... a obráceně je to pět... sedm... pět. Dopředu i dozadu je to číslo stejné.

ZAJÍC: Tam i pozpátku je číslo stejné? / **přepočítává si to na prstech** / No jo... opravdu. / **znovu se pouští do stavby hlavolamu** / V našem lese je tolik záhad, kterým nerozumím...

JEZEVEC: / **znovu, tentokrát důrazněji** / Povídám... mám pro vás špatnou zprávu.

MEDVĚD: / **přestane listovat v sešitě** / Špatnou zprávu?

JELEN: / **zvedne hlavu od mobilu** / Ale vždycky by to mělo být tak, že je jedna špatná zpráva a jedna dobrá zpráva.

JEZEVEC: Já mám jenom tu jednu špatnou.

JELEN: Copak? Urodí se letos málo borůvek?

MEDVĚD: Bude málo medu?

JELEN: Ušpinili nám lidé zase studánku?

MEDVĚD: Ale včera jsi měl službu u studánky ty, Jezevče.

JEZEVEC: Poslouchejte... tady Zajíc mluvil s myslivcem a ten mu řekl, že náš les se bude kácet.

Pauza.

MEDVĚD: Kácet?

JELLEN: Náš les?

Medvěd i jelen se užasle otáčejí k zajícovi.

ZAJÍC: / **mluví pro sebe** / Musím to složit, než zapadne slunce. Protože až zapadne slunce, bude tma. A když je tma, tak se bojím.

JELLEN: Zajíci...

MEDVĚD: Je to pravda?

ZAJÍC: / **přestane skládat** / Jestli bude tma, když zapadne slunce? Nebo jestli se bojím, když bude tma? Já myslím, že ano. Nebo... ne?

JELLEN: Je pravda, co ti říkal myslivec o kácení našeho lesa.

ZAJÍC: Aha. No... říkal to. Že se musí vykácet les.

MEDVĚD: Proč by se měl kácet náš les?

ZAJÍC: No proč... on říkal... říkal, že je tu všude tenhle... no... on říkal, že žere stromy.

JELLEN: Co? Myslivec žere stromy?

JEZEVEC: A nepleteš si to? Nemluvil jsi s Bobrem?

ZAJÍC: Jo. / **zaváhá** / Vlastně ne. Mluvil jsem s myslivcem. Myslivec od bobra ještě poznám. A myslivec říkal... říkal, že stromy tu žere nějaký větvovec... nebo listovec... nebo kořenovec... /**otáčí se k dětem v hledišti** / nebo snad šiškovce... jehličnovec... jak to vlastně říkal?

MEDVĚD: A neříkal kůrovec?

ZAJÍC: Kůrovec? / **chvíli přemýšlí. Pak radostně vykřikne:** / Ano... kůrovec, co nemá kopýtko ani peří.

JELLEN: Tak my tu máme kůrovce?

ZAJÍC: A proto se les bude kácet. Přijdou dřevorubci. Říkal myslivec. / **znovu pokračuje v sestavování hlavolamu** /

JEZEVEC. Vždycky jsem se bál, že se tohle jednou stane.

JELLEN: To musím zavolat bratrovi. Ale jak se s tímhle přístrojem zachází, to mi parohy neberou... jak, jak, jak... / **mačká klávesnici. Ozývají se zvuky pípnutí** / Hlavně zachovat klid. Jak říká jedno moudré přísloví: *Kdo si počká, ten se dočká.* Jinými slovy: *nehnu se odtud, dokud se nedovolám.*

JEZEVEC: / **zívá** / Nějak mne to všechno zmohlo. Myslivec, kůrovec, sekání a kácení... musím si jít chvíli lehnout. Promyslet to. Jak zachránit náš les. / **Jde si lehnout do nory Před norou se zastaví, otočí se a zarecituje:**

Žádné hory, žádná moře,

nejlépe se cítím v noře,

nemám čas si ani hrát,

*pořád se mi chce jen spát... jo jo / **zalézá do nory. Pak zevnitř vystrčí koště***

a zabouchá s ním o zem / A ať je tu klid, slyšíte! Budu teď chvíli přemýšlet. / **zastrčí koště zpátky, usíná** /

MEDVĚD: To je rána, to je rána. Budou kácet náš les. To znamená, že letos dělám poslední sčítání.

ZAJÍC: / **nadšeně poskočí** / Budeme se sčítat, budeme se sčítat!

MEDVĚD: Ale už naposledy. / **otočí se k dětem v hledišti** / Příští rok už nebudu mít kde sčítat. A ani koho sčítat. Bůhví, kam se všichni podějeme, když tu nebude náš les.

JELEN: / **třepe netrpělivě mobilem, když se mu stále nedaří vyvolat hovor**/ Ty nebudeš poslouchat? Ty neznáš to moudré přísloví: *Stokrát nic umořilo osla?* Což znamená, že *stokrát nic může umořit i jelena.* / **znovu zkouší mačkat čísla** /

Na scénu přichází divoké prase. Kýchá. Kýchne si třikrát po sobě a po posledním kýchnutí samo sobě řekne: zdravíčko.

MEDVĚD: / **s obavami** / Poslyš, Prase... ty máš zase chřipku, co?

PRASE: Ale kde... to mě jen trochu šimrá v rypáčku.

MEDVĚD: Jo, to známe. Předloni tě taky jen trochu šimralo v rypáčku a pak se muselo nechat půl lesa přeočkovat.

PRASE: Žádnou chřipku nemám. Mám hlad. A když mám hlad tak kýchám.

JELEN: / **znovu vytukává do klávesnice mobilu číslo** / Pět... sedm... pět... a znovu... já mám času dost. Já ti ukážu, kdo má větší trpělivost. A pět... sedm... pět...

Ozve se vyzvánění.

HLAS Z MOBILU: Haló... já slyším!

JELEN: / **rychle přikládá mobil k uchu** / Už! Už je to tady! To jsi ty, bráško?

HLAS Z MOBILU: To se ví, že jsem to já. Tady horní polesí.

JELEN: Tak se opravdu slyšíme! Přes hory a doly. To jsou mi věci! Už za tebou nemusím běhat lán světa, když ti budu chtít říct třeba to, že nám tady budou kácet les.

HLAS Z MOBILU: Kácet váš les?

JELEN: Náš myslivec to říkal. Strašné, vid'?

HLAS V MOBILU: Lidé si prostě nedokáží vážít lesa tak, jako my, jeleni.

Prase si v blízkosti jelena znovu hlasitě kýchne. Zajíc přitom leknutím upustí kostku.

HLAS V MOBILU: Brácho... ty máš chřipku?

JELEN: Já ne. To Prase.

HLAS Z MOBILU: Chřipku jako prase?

JELEN: Říkám, že žádnou chřipku nemám!

HLAS Z MOBILU: Ale neboj se, my jeleni jsme odolní. Za týden jsi z toho venku.

JELEN: Nemám, nemám, nemám!

HLAS Z MOBILU: Tak hned nezoufej. Na to je nejlepší směs meduňky a jitrocele.

Prase opět kýchne. Zajíc leknutím znovu upustí kostku.

JELEN: / **jde dál od prasete** / A co ty? Co pořád děláš?

HLAS Z MOBILU: Ále... / **ozvou se dvě duté rány** / Právě tu trkám do smrku. Shazuju parohy.

JELEN: Vážně? A není na to moc brzy?

HLAS Z MOBILU: Jestli mě to mrzí?

JELEN: Ptám se, jestli to **NENÍ BRZY!**

HLAS Z MOBILU: Brzy? Vždyť už je poledne.

JELEN: Já ti teda nevím... já bych raději počkal až na listopad.

HLAS Z MOBILU: Že je to dobrý nápad?

JELEN: Počkat na listopad!

HLAS Z MOBILU: Na listopad? Kdepak. Co můžeš udělat v červenci... / **ozve se dutá rána** / ...neodkládej na listopad. / **znovu dutá rána** / Au... to bylo moc.

JELEN: No dělej, jak myslíš. Jak říká jedno moudré přísloví: *Kdo chce kam, pomozme mu tam. Nebolí: chceš – li shodit parohy, tak je klidně shod'.*

HLAS Z MOBILU: Cože... ty sis objednal loď? Do lesa?

Jelen mávne rukou, končí hovor, strká mobil do kapsy

PRASE: Nemáte někdo něco na zub? Nebo třeba i na dva zuby? / **šmejdí kolem křoví, přiblíží se k zajícovi** / Poslyš, Zajíci... nemáš u sebe svačinu?

ZAJÍC: Nemám.

PRASE: Ani kousek mrkve?

ZAJÍC: Tu jsem snědl k snídani.

PRASE: A tos jí musel sníst celou?

JELEN: / **vytáhne z kapsy zrcátko, prohlíží se** / Taky budu muset shodit parohy... ale já si počkám až na podzim. Tak jak to má správně být... / **ukryje zrcátko do kapsy** /

MEDVĚD: Tak a teď mi někdo konečně řekněte, jak zastavíme ty dřevorubce.

PRASE: Jestli dřevorubci přijdou kácet náš les... vyženu je. Naberu je rypákem. A ještě jim zbaštím jejich svačiny.

MEDVĚD: Kdepak. Dřevorubci se vyhnat nedají. Když se rozhodnou vykácet les, nic už je nezastaví.

JELEN: Tak zbavíme náš les kůrovce sami... když vyženeme kůrovce, nebudou mít dřevorubci důvod tu kácet.

MEDVĚD: / **vrčí hlavou** / Kůrovec se vyhnat nedá. Je to malý brouk, schovaný pod kůrou stromů. Zajíci... ani tebe nic nenapadá?

ZAJÍC: / **přemýšlí kam položit další kostku** / Zatím ne. Ale já na to přijdu, starosto. Možná... takhle? / **položí kostku do řady, opět špatně** /

MEDVĚD: Zkus se chvíli soustředit! O čem se tu bavíme?

ZAJÍC: / **otáčí se** / O čem se tu bavíme...

MEDVĚD: Na co jsem se před chvílí ptal?

ZAJÍC: Ptal jsi se... ptal jsi se o čem se bavíme.

JELEN: Zajíci... bavíme se přece o lese.

MEDVĚD: O našem lese. O dřevorubcích. Tak pojď navrhnout svoje řešení.

ZAJÍC: / **jde blíž k ostatním zvířatům** / Řešení. Aha. Jak to udělat, aby dřevorubci nevykáceli náš les. / **zamyslí se. Radostně vykřikne** / Mám to! Už vím, co uděláme!

MEDVĚD : Tak mluv ! Honem!

PRASE : Ven s tím!

JELEN : Než to zapomeneš.

ZAJÍC: / **zmateně** / Než zapomenu ... co?

JELEN: Ten nápad přece. Jak zastavit dřevorubce!

ZAJÍC: Už vím. Vezmeme jim sekery a hodíme je do potoka.

MEDVĚD: Oni nemají sekery. Mají motorové pily. A mají jich víc, než by se do potoka vešlo.

ZAJÍC : / **chvíli přemýšlí.** / Mám to! My náš les ... my ho prostě zapálíme.

Zvířata na chvíli strnou.

MEDVĚD : Zapálíme?

ZAJÍC: Ano. Protože když les shoří, nebudou už mít dřevorubci co kácet.

JELEN : A kde pak budeme bydlet, ty chytráku? Spálit les je stejné jako ho vykácet.

ZAJÍC: Spálit že je stejné jako vykácet?/ **plácne se do čela** / Co jsem to proboha řekl...nechci spálit náš les!

MEDVĚD : Víš co ... vrať se raději k tomu svému hlavolamu.

ZAJÍC : / **vrací se k rozestavěným kostkám** / Já to říkal...že mne málokdy něco moudrého napadne. To je úděl, to je úděl.

PRASE : Já bych to udělalo jak jsem říkalo. Já bych se dřevorubcům postavilo. Já se jich nebojím. / **boxuje do prázdna**/

JELEN : To nedopadne dobře. Jak říká jedno moudré přísloví : *Když se kácí les, létají třísky.* Neboli : *až přijdou dřevorubci, nezůstane tu pařez na pařezu.*

Na scénu přibíhá liška. Nese pekáč s buchtami.

LIŠKA : / **ke zvířatům** / Teda řeknu vám, kamarádi, svět lidí se v posledních letech strašně změnil. / **k dětem v hledišti** / Nestačím se tomu divit, děti. Už nechováte slepice ani husy, prý je pro vás snadnější si je zajet koupit do supermarketu. A vydržíte tam prý celý den. Procházíte se sem a tam, nakupujete, dáte si hranolky a limonádu...ale to by mne asi nebavilo. Já se raději proběhnu po lese. / **ke zvířatům** / Podívejte. Na jednom okně... nebudu říkat na kterém... jsem objevila tenhle pekáč s čerstvými buchtami.

MEDVĚD : Buchtý? A jsou s medem? / **naklání se nad pekáč** /

JELEN : Já raději makové.

PRASE : A mně je to fuk s čím jsou. Ukaž. / **hrábne do pekáče, chce si vytáhnout buchtý. Liška před ním i s pekáčem rychle ustupuje** /

LIŠKA : Nepřinesla jsem to pro tebe.

PRASE . To nevadí. Já ti s tím rád pomůžu.

MEDVĚD : Liško ... víš, že náš les se bude kácet?

LIŠKA : Cože? / **přendává si pekáč z ruky do ruky, jak ho chrání před dotěrným prasetem** /

JELEN : Myslivec to říkal.

LIŠKA : Ale to je strašné! / **k praseti** / Nech už ty buchtý na pokoji, Prase!

PRASE : Tak mi je pořád neukazuj.

LIŠKA: Tak za mnou pořád nechod'!

PRASE : Buchtý ... jen se to slovo řekne a začnou se mi sbíhat sliny / **polkne nasucho** /

LIŠKA : / **uhýbá před ním** / Nech si zajít chuť. Běž si vyhrabat nějaké kořínky. Najdi si bukvice a žaludy.

PRASE : Bukvice a žaludy mám pořád.

LIŠKA : Však jsou také zdravější. A vůbec...podívej se, jakou máš už nadváhu.

PRASE : No a co? Jsem přece lesní prase.../ **začíná nabírat na kýchnutí** / a ne... nějaká... ží...ža...la. / **hlasitě kýchne** /

ZAJÍC: / **lekne se, shodí několik kostek z částečně postaveného hlavolamu**/ Hromy, kostky, černý les... nebude bouřka? / **dívá se k obloze** / Bouřky já se bojím... a taky tmy ... pytláků ...a turistů ...a strachu ... toho nejvíc.

MEDVĚD : Teď bychom se měli bát spíš dřevorubců.

Jezevec se ve své noře mezitím probouzí. Vyleze ven, protáhne se a jde blíž ke zvířatům.

JEZEVEC: Tak už to mám. Trochu jsem si schrupnul a hned mám plnou hlavu nápadů.

MEDVĚD : Nápadů, jak zachránit les?

JEZEVEC: Poslouchejte... až přijdou dřevorubci, tak je prostě co? No vyženeme! / **s otevřenou pusou očekává nadšenou reakci kamarádů**/

PRASE : To už jsem navrhovalo. / **boxuje do vzduchu** / Ale starosta nesouhlasí.

JEZEVEC: / **zavře pusu** / Aha. Tak jinak: zbavíme les kůrovce sami a pak už se tu nebude muset co? No nebude se tu muset nic kácet. / **znovu nechá zeširoka otevřenou pusu**/

JELEN : To jsem navrhoval zase já.

JEZEVEC : / **zavře pusu.** / Opravdu?

MEDVĚD : A já to všechno zamítnul.

JEZEVEC : / **bručí** / Zamítnul? Takové skvělé nápady?

MEDVĚD : Copak ty víš, jak se vyhání kůrovec?

JEZEVEC: Vlastně ... ne. Nevím. / **přemýšlí** . Tak dobře ... tak to uděláme tak, že... uděláme to takhle ... já se na to musím trochu prospat. /**vrací se do své nory. Před norou se zastaví, ohlédne se, zarecituje :**

Je to vážně vážná věc,

když je v lese kůrovec,

přijdou nám sem dřevorubci,

na dřevo už čekají kupci... jo, jo... /zaleze do nory. Naposledy vykoukne

ven./ A nedělejte tu pořád takový rámus. Běhejte jen po mechu a dodržujte lesní klid./ **vystrčí z nory koště** / Tenhle týden mám úklidovou službu, vidíte? Proto musím být dobře odpočatý! /**znovu se stočí do klubička**/

Liška se mezitím zbavuje prasete tím, že naznačí pohyb, jakoby házela jednu buchtu z pekáče mezi diváky. Prase se hned rozeběhne k okraji scény.

PRASE : Já! Já tu buchtu vidělo první! Kam spadla! Rychle mi jí vraťte ... nejezte ji! Bude vám špatně! Slyšely jste Lišku, děti ...máte jíst bukvice a žaludy, abyste byly zdravé a buchtu sním já!

Liška se tím baví.

LIŠKA : Ale já jsem tam žádnou buchtu nehodila, Prase! Hodím ji raději semhle ! / **znovu naznačuje pohyb, jakoby házela buchtu k blízkému křoví. Prase zakvičí a hned se tam rozeběhne, rejdí kolem křoví a marně hledá buchtu.**

MEDVĚD : / **ustaraně přechází sem a tam** / Jak zachránit les... jak zachránit les ...

ZAJÍC : / **bezradně** / Jak postavit hlavolam ...

JELEN : Naštěstí existuje moudré přísloví, které říká : *Naděje umírá naposled.* Ale také se říká : *Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde.* V tomto případě si však místo hole najde motorovou pilu.

Zajíc má zatím dobře poskládanou jen spodní řadu. Prostřední řada s černou kostkou uprostřed se mu nedaří. Začíná ztrácet trpělivost.

ZAJÍC : Liškó !

LIŠKA : Copak? Nejde ti to?

ZAJÍC: Jaks to mohla poskládat?

LIŠKA : Docela snadno. Jednodušší hlavolam už neexistuje.

ZAJÍC: A nechybí tu nějaká kostka?

LIŠKA : Nechybí.

ZAJÍC: A není nějaká navíc?

LIŠKA : Je tam devět kostek, jak má správně být.

ZAJÍC: / **počítá je** / Hm. Opravdu. Devět kostek jak má správně být.

LIŠKA: Trochu ti pomůžu. Podržte mi někdo ten pekáč.

PRASE : / **ochotně se hrne blíž** / Já, já ... já ti ho podržím!

LIŠKA: Ne. Ty ne. / **podává pekáč jelenovi, jde k zajícovi.** /

Jelen zvedne před dotěrným prasetem pekáč vysoko nad hlavu. Prase přemýšlí jak se k buchtám dostat.

PRASE : Poslyš, Jelene ... máš rozvázanou botu.

JELEN : Na takový trik ti skočí leda Zajíc. Já boty nenosím. Já mám kopýtko.

PRASE : / **naklání hlavu do strany** / Hele ... máš nějak nakřivo parohy.

JELEN : / **ted' už váhá** / Parohy ... a nakřivo?

PRASE : Nevěříš? Tak se podívej do zrcátka.

LIŠKA : / **bere správnou kostku, dá ji do řady** / Tuhle kostku, Zajíci. Vidíš? / **kostku znovu vyndá a hodí ji na zem mezi ostatní** / Tak ... a zkus si to sám. / **bere si od jelena pekáč zrovna v okamžiku, kdy se jelen chystá dát pekáč praseti** /

ZAJÍC : Tuhle kostku ... tuhle kostku ... / **bere do rukou kostku, kterou liška odhodila. Prase náhle kýchne a zajíc leknutím upustí kostku na zem. Ted' se mu kostka ztratila mezi ostatními, snaží se ji najít.** /

JELEN : / **prohlíží si parohy v zrcátku** / Vždyť jsou rovné.

PRASE : / **mrzutě** / Ted' už jo.

MEDVĚD: Jak zachránit les, to ještě promyslíme. A ted' tu mám další důležitý úkol. Musím udělat sčítání. / **dívá se do sešitu** / Loni nás bylo šest. Takže musím zjistit, jestli se to letos nezměnilo. Stoupněte si do řady.

PRASE : Já nemám sčítání rádo.

JELEN : A proč?

PRASE: Já nevím. Já mám raději buchtu.

JELEN : To já bych jednou rád dělal sčítání... / **nakloní se k praseti** / ...místo Medvěda. Alespoň jednou.

ZAJÍC: / **drží kostku, je bezradný** / Liškó ...

LIŠKA : Musíš na to přijít sám Zajíci.

PRASE : / **přiblíží se k lišce, větrí buchtu** / Tak mu běž poradit. Nebud' na něj taková. Já ti zatím pohlídám ten pekáč.

LIŠKA : / **uhýbá** / Mám lepší nápad. Pekáč s buchtami si pohlídám sama a Zajícovi jdi poradit ty.

MEDVĚD : Tak už si stoupněte do řady! Liško! Prase! Jelene! Ty taky, Zajíci! Šup, šup !

Prase, liška a jelen si stoupají do řady vedle sebe. Liška pořád drží v ruce pekáč. Prase si stoupá vedle ní. Liška se přemísťuje, aby mezi ní a prasetem stál jelen. Prase se znovu přemísťuje a natahuje rypák k pekáči. Liška znovu mění místo. Prase jen zklamaně mávne rukou a zůstane na místě.

MEDVĚD : Tak Zajíci ! Bude to?

ZAJÍC: / **drží kostku v ruce** /Já myslím že ano, starosto. Jen to chce ještě trochu trpělivosti.

MEDVĚD: Začíná sčítání! Koukej se konečně zařadit!

ZAJÍC : Aha! Sčítání! Sčítání! /**běží se zařadit, kostku přitom drží v ruce.**/

MEDVĚD : Liško ! Zajíci! Sčítání je vážná věc. To není žádná hra. Tak někam odlož ten pekáč, Liško, a ty, Zajíci, vrať tu kostku. Přece nebudu psát do sčítacího listu : jeden Zajíc s kostkou a jedna Liška s pekáčem buchet!

PRASE : Správně, starosto. Ať Liška odloží ten pekáč s buchtami a nekazí ti tohle sčítání.

JELEN : / **hlásí se** / Starosto ... a jelen s mobilem a zrcátkem v kapse nevadí?

MEDVĚD . Když je to v kapse, tak to nevadí.

Zajíc se zarazí, zkouší cpát kostku do kapsy, ale hned zjistí, že to není možné.

Liška jde s pekáčem k vzdálenějšímu křoví, za něj schová pekáč. Prase se za ní nenápadně ohlíží.

Zajíc jde vrátit kostku. Nejprve ji chce položit na zem, pak ale dostane nápad a kostku zařadí na správné místo, na okraj druhé řady. Druhá řada je tak téměř hotová, zbývá tam dosadit jen prostřední černou kostku. Zajíc zoufale přemýšlí a vybírá mezi kostkami na zemi.

MEDVĚD : Zajíci! Já čekám!

ZAJÍC : Aha. Ale když se na mě spěchá, starosto, tak pokaždé zmatkuju.

MEDVĚD : Zajíci ! Do řady!

ZAJÍC : Ale já to přece stavím do řady.

MEDVĚD : Zajíci !

ZAJÍC: / **plácne se dlaní do čela** / A jo, vlastně ... sčítání!

Zajíc se rychle vrací do řady.

JELEN : A teď by měl někdo vzbudit Jezevce. Toho budeme taky počítat, ne?

MEDVĚD: Jezevec se počítá.

LIŠKA: Já ho budit nebudu. On je pak vždycky vzteklý.

MEDVĚD : Já ho taky budit nebudu. Já jsem starosta a mám na starosti sčítání a ne buzení jezevců.

ZAJÍC : A já se Jezevce bojím. On pokaždé tak nadává ...

PRASE : To já ho klidně vzbudím. Já se nebojím. Ani lidí, ani nadávajících jezevců.

ZAJÍC : /s obdivem / Prase ... jak jsi jen statečné.

PRASE: Já myslím že hodně.

ZAJÍC: / **smutně** / A já jsem jen hloupý a vystrašený. / **něco ho napadne, obrací se k lišce**/ Liško... a když složím toho hlavolamu jen půlku, budu o půlku méně hloupější?

LIŠKA : Ne. Musíš to složit celé. Složit půlku hlavolamu je stejně zbytečné, jako...dejme tomu...postavit půlku sněhuláka.

PRASE : Nebo jako sníst jen půlku bucht. / **kýchne**/

MEDVĚD : Tak vzbudí někdo toho Jezevce?

JELEN : Já na něj zatroubím ...Jézévcé ...hůů...!

LIŠKA : / **k dětem v hledišti** / Děti, zavolejte s námi na Jezevce ... vstávej, Jezevče, vstávej!

ZVÍŘATA SPOLEČNĚ : Vstávej, Jezevče, vstávej!

Jezevec se jen převrací na druhý bok, něco si brumlá.

PRASE : Já to zařídím, starosto. Já ho vzbudím. Protože si myslím, že je vždycky lepší když někoho vzbudím já, než když někdo vzbudí mně.

Prase jde k noře, aby vzbudilo jezevce. Uprostřed cesty však nenápadně změni směr, zkříží ruce za zády a blíží se ke křoví, kde je ukrytý pekáč s buchtami.

LIŠKA : Já tě vidím, Prase !

PRASE : / **zklamaně** / No neříkej. Ty máš ale zrak.

LIŠKA : Máš jít vzbudit Jezevce!

PRASE: / **zastavuje se** / No jo ... jen jsem si chtělo pro něco odskočit.

MEDVĚD : Žádné odsakování! Nejprve provedu sčítání a pak si můžete odsakovat, poskakovat a stavět si tu hlavolamy až do aleluja.

ZAJÍC : Hurá! / **radostně se hrne z řady zpátky k hlavolamu, přitom si poskakuje.**

MEDVĚD : Zajíci! Kam to zas běžíš!

ZAJÍC : / **zmateně**/ No ... já ... říkal jsi, Medvěde, že už můžeme poskakovat a stavět si hlavolamy do aleluja.

MEDVĚD : To ano, ale až pak ... až dokončíme sčítání! A dokončili jsme snad sčítání?

ZAJÍC: / **zmateně** / Dokončili?

MEDVĚD: Nedokončili, protože jsme ještě ani nezačali! Tak mazej zpátky do řady !

ZAJÍC : / **sám pro sebe si to nahlas ujasňuje, pomalu se vrací do řady** / Nejdřív musíme začít a pak se to dá dokončit. Nedá se to ale dokončit, když se nejdřív nezačne.

JELEN : / **k lišce po svém boku** / To lesní sčítání je každý rok tak napínavé .../ **nakloní se blíž k lišce** / kdybych ho tak jednou mohl dělat místo Medvěda já ...

Prase mezitím stojí u nory. Zabuší na stříšku.

PRASE : Jezevče! Ospalče! Vstávat!

Jezevec se převrátí na druhý bok.

PRASE: Tak Jezevče! Přijel lesní kolotoč! / **pobaveně** / Můžeš se povozit na labuti!

Jezevec se znovu převálí na druhý bok.

PRASE: / **kopne do nory** / Budíček! Budeme se sčítat!

ZAJÍC: / **radostně povyskočí v řadě**/ Sčítat, sčítat!

JEZEVEC : / **probouzí se** / Co se děje? Někde hoří?

PRASE : Proč by mělo hořet?

JEZEVEC: Já nevím. Tak proč mě budíš?

PRASE : No proč ... začíná nové sčítání.

Zajíc podupává radostí, netrpělivě naznačuje jakoby už sám začínal sčítat kolem stojící kamarády.

JEZEVEC : / **vylézá z nory. Vytahuje sebou přitom koště** / Sčítání? A to mne kvůli tomu musíš budit?

PRASE : / **krčí rameny**/ Já nevím. / **otáčí se k medvědovi** / Starosto...to nemůžeme Jezevce sečíst když bude spát v noře?

MEDVĚD : Ne. To lesní zákon nedovoluje.

JEZEVEC: / **zívá** / Měl bych to asi nejprve promyslet a pořádně se na to sčítání vyspat.

MEDVĚD: / **přísně** / Spící jezevci se nepočítají!

Jezevec jde líně k ostatním zvířatům, koště drží obráceně a používá ho jako hůl. Prase se vrací do řady s ním, cestou však znovu udělá pár kroků stranou, ke křoví s buchtami.

LIŠKA : / **sleduje ho** / Prase! Neslyšelos starostu? Máš se jít zařadit! Bude sčítání!

ZAJÍC : / **radostně povyskočí v řadě** / Sčítání, sčítání !

PRASE : Jen jsem se chtělo podívat, jestli nám tu nerostou nějaké hříbky na smaženici. /**vrací se do řady** /

ZAJÍC : /**zvědavě vyběhává z řady** / Hříbky? Kde? Tady?

MEDVĚD : Zajíci! Tak teď už toho začínám mít dost!

ZAJÍC: /**nakukuje za křoví** / Žádné houby tu nevyrostly...vyrostly tu nějaké buchy. / **plácne se do čela**/ Jé...to jsou přece buchy naší Lišky. A jak krásně voní...ty buchy.

PRASE : / **zoufale zaúpí** / Neříkej to slovo, Zajíci ... chce se mi kýchat, kručí mi z toho v břicho a sbíhají se mi sliny!

ZAJÍC : Jaké slovo nemám říkat? Buchty?

Prase znovu zoufale zaúpí.

MEDVĚD : Tak a dost! Pozor ! Seřadit se ... teď!

JEZEVEC : / **zabouchá násadou koštěte o zem** /Tak začne už konečně to sčítání?

ZAJÍC : Sčítání, sčítání ! / **běží zpátky do řady** /

Prase, jelen, liška, zajíc a jezevec teď stojí v jedné řadě. Jezevec stále zívá. Jelen znovu na chvíli vytáhne zrcátko a zálibně si prohlíží své parohy. Prase se nenápadně ohlíží ke křoví s ukrytými buchtami a větří jejich vůni. Medvěd rozevře sešit, chvíli tam něco čte, špatně na to však vidí a tak sešit odtahuje a zase přitahuje blíž k očím.

MEDVĚD: Nehýbat se, nemluvit !

PRASE : Vždyť nemluvíme.

MEDVĚD : Jak to, že ne. Právě přece mluvíš!

JELEN : / **k zvířatům po jeho boku** / Tak slyšeli jste? Nehýbat a nemluvit!

PRASE : / **k jelenovi** / Ale ty teď taky mluvíš!

MEDVĚD : Takže slavnostně zahajují nové sčítání! /**počítá, ukazuje na jednotlivá zvířata**/ Jedna ... dva ... tři ... čtyři ... a pět. No vida. /**zadívá se do sešitu**/ Takže je nás letos o jednoho méně. Protože loni jsem nás napočítal šest.

JELLEN: Šest?

MEDVĚD : Šest. Sčítací sešit nelže.

PRASE: Tak to se musel někdo odstěhovat.

ZAJÍC : Nebo přistěhovat.

LIŠKA: / **směje se** / Zajíci. Kdyby se někdo přistěhoval, tak by nás bylo víc a ne méně.

ZAJÍC: / **zamyslí se** / A jo!/ **plácne se do čela** / To by nás vlastně bylo víc!

JEZEVEC: Medvěde, možná si se jen spletl.

MEDVĚD: Já? Starosta? Říkám, že loni nás bylo šest a letos je nás jen pět.

LIŠKA : / **uchichtává se** / To zrovna.

MEDVĚD : Co je ti k smíchu, Liško?

LIŠKA: Směju se, protože vím, že nás je pořád šest.

ZAJÍC : /**zmateně se rozhlíží** / Tak to teď musel někdo přijít...

JELLEN : /**hlásí se, vystoupí z řady** / Medvěde...můžu to spočítat taky? Možná nás jen špatně vidíš, protože sis zapomněl brýle.

MEDVĚD: / **sahá si na oči** / No jo, safra ... já si zapomněl v brlohu brýle. / **jde se zařadit ke zvířatům** / Tak to zkus spočítat sám.

JELLEN : /**nedočkavě se hrne dopředu. Chvilí se napařuje, důležitě chodí sem a tam. Diriguje zvířata, aby udržela rovnou řadu**/ Moc se mi tu nekrutěte, ať někoho nenapočítám dvakrát. Sčítání je vážná věc.

MEDVĚD : To už jsem říkal.

PRASE: To už Medvěd říkal.

JELLEN : A nemluvte když budu počítat.

MEDVĚD : To už jsem taky říkal.

JELLEN: To já jen pro jistotu. Jak říká jedno moudré přísloví: *Dvakrát měř, jednou řež.* Neboli : *Spočítej to raději ještě jednou.*

MEDVĚD: Tak už počítej.

ZAJÍC: / **těší se** / Už počítej, už počítej!

PRASE : Já z toho dostalo hlad.

LIŠKA : Ty hlad nedostáváš. Ty ho máš pořád. A ne že mi sníš moje buchty.

PRASE : / **zaúpí** / Neříkej to slovo, prosím, neříkej to slovo! Jinak to už nevydržím!

ZAJÍC : / **nechápe** /Jaké slovo nemá Liška říkat? Buchty?

Prase znovu zaúpí, zacpe si uši.

JELLEN : Tak už klid, přátelé.../ **natáhne ruku, jak se chystá začít počítat, pak se zarazí**/ Ty, Medvěde ...

MEDVĚD : Co zas?

JELLEN: A když teď dělám sčítání, znamená to, že jsem na chvíli starostou já? / **lísavě hrabe nohou (kopýtkem) o zem**/

MEDVĚD: To ani náhodou. Starosta jsem pořád já.

JEZEVEC : / **zívá** / Starostou je pořád Medvěd ... ty jeden Jelene!

JELLEN : Tak můžu být na chvíli alespoň tvůj zástupce?

MEDVĚD: Zástupce starosty ... no dobře.
JEZEVEC: Tak dělej, ty zástupče, než mi vystydne nora!
LIŠKA : A než vystydnou moje buchy./ **ohlíží se ke křoví/**
Prase po vyslovení slova buchy znovu zaúpí.
ZAJÍC: / **rozhlíží se** / Hlavně, aby teď někdo neodešel nebo nepřišel!
JELEN : Tak já počítám ... jedna ... dva ... tři ... čtyři... pět. No jo. Je nás opravdu jen pět.
MEDVĚD: Vždyť to povídám. Ještě snad umím počítat.
JEZEVEC : Jo. Snad ještě starosta umí počítat.
PRASE: Takže je nás o jednoho méně než loni? /**rozhlíží se**/ ale mně se zdá, že jsme tu všichni. Že nikdo nechybí.
JELEN : Někdo chybět musí.
ZAJÍC : / **hlásí se** / Já nechybím.
PRASE: A já mám hlad.
JEZEVEC : A mně se chce spát. / **zívá** /
Jelen jde zpátky do řady místo medvěda. Liška se pobaveně chichotá.
ZAJÍC: / **začne se znovu radostně hlásit** / Já vím, já vím ... zapomněli jsme počítat myslivce!
JELEN : Myslivec se nepočítá, ty chytráku. Myslivec není zvíře.
ZAJÍC : Ale žije přece v lese.
JEZEVEC: Žije v hájovně na konci lesa.
ZAJÍC : Tak proč je nás jenom pět, když nás loni bylo šest?
MEDVĚD : To právě zatím nevím. Ale brzy na to přijdu. Od toho jsem tady co? Přece starosta. / **dívá se do svého sešitu/**
Liška se popleteným sčítáním stále baví.
MEDVĚD : Tak teď už mám toho posmívání dost, Liško! Běž a spočítej to sama, když jsi tak chytrá. Ať víš, kdo se tu plete a kdo ne.
Liška vystupuje z řady.
LIŠKA : Proč ne? Nic na tom není. /**otočí se k zvířatům, ukazuje postupně na každého z nich.**/ Jedna, dva, tři, čtyři, pět...
MEDVĚD : Pět. Vždyť jsem to říkal.
JEZEVEC : / **zívá** / Já to taky říkal.
PRASE : Já to neříkalo, ale myslelo jsem si to.
JELEN : Myslet si to nestačí ! Musí se to říct!
ZAJÍC : / **zmateně** /Takže ... letos pět ... a loni šest?
JEZEVEC: / **opírá hlavu o koště, podřimuje vestoje/** Jen pěkně počítejte ... mně si vůbec nevšímejte. Jakobych tu nebyl.
JELEN : Ale ty tu přece jsi, jinak bychom tě nemohli počítat.
JEZEVEC: Tak už to konečně spočítejte. / **zívá** /
ZAJÍC : Teď už tomu vůbec, ale vůbec nerozumím.
JELEN : A předtím jsi tomu rozuměl?
ZAJÍC : Ne.
MEDVĚD: Letos je nás zkrátka pět a basta.
LIŠKA : / **otáčí se k dětem v hledišti** / Kdepak. Je nás šest. Tady děti to určitě dávno ví. A kdopak je ten šestý ?
Zvířata na chvíli zkoprní.

MEDVĚD : / **vykřikne** / No jo. Už je mi to jasné!

JELEN : Aha! Namouduši! Kdo by to byl řekl!

JEZEVEC : / **polekaně se probouzí**/ Já to neřekl! Já za nic nemůžu!

PRASE : A já už mám takový hlad, že vidím všechno dvakrát. Já bych teď počítat nemohlo.

JELEN : Liška je ta šestá! Pochopitelně!

ZAJÍC : / **zmateně** / Nepočítali jsme předtím Lišku?

MEDVĚD : Počítali. Ale při prvním sčítání jsem nepočítal sám sebe. A při druhém sčítání se zas nepočítal Jelen.

JELEN : Jak říká jedno moudré přísloví: *Mýlit se je lidské*. Ale v tomto případě to musím poopravit: *Mýlit se je jelení*.

JEZEVEC : Už jsme spočítaní ? Můžu si jít konečně zdřímnout?

ZAJÍC : / **zmateně si to zkouší počítat na prstech** / Nepočítal se Medvěd ... ani Jelen ...ani myslivec ...Liška se ale počítala...nikdo se neodstěhoval ani nepřistěhoval.../**zděšeně** / proboha ... já jsem v lese dočista sám!

LIŠKA : Nejsi tu sám. Copak nevidíš, že jsme tady s tebou?

ZAJÍC : / **rozhlíží se, uklidňuje se** / Aha. Jste se mnou. Tak proč někdo chybí? Jsem z toho všeho celý popletený.

JELEN : / **k zajícovi** / Nechybí nikdo, Zajíci. Prostě ten, kdo zrovna počítal, zapomněl počítat sám sebe, rozumíš?

ZAJÍC : / **nejprve horlivě příkyvuje. Pak zavrtí hlavou** / Ne.

MEDVĚD: Je nás šest. Už je to v pořádku. / **vystupuje z řady** / Tím končím letošní sčítání.

Zvířata začínají rozpouštět řadu, pomalu se rozcházejí.

PRASE: Nějak mi z toho počítání vytrávil.

JEZEVEC: / **protahuje se** / To by Jezevec nevěřil, jak takové sčítání dokáže unavit.

JELEN : Jak jsem se mohl nechat tak hloupě nachytat...nepočítat sám sebe. / **znovu se dívá se do zrcátka**/ přitom jsem takový kus jelena.

ZAJÍC: To je dobře, že je nás stejně jako loni. Kdyby nás bylo méně...měl bych i méně kamarádů.

Jezevec jde zpátky k noře. Cestou zavětrí pekáč s buchtami ukrytý za křovím. Koštětem si ho přitáhne k nohám. Bere ho do ruky. Nasává vůni/

JEZEVEC: S tímhle by se mělo taky něco udělat. Aby se Prase a Liška pořád nehádali. /**nepozorovaně si odnáší pekáč do nory**/ Já jim to pohlídám...

Zajíc se vrací k hlavolamu, dál se pokouší ho neúspěšně složit. Prase, jelen a liška stojí u medvěda.

MEDVĚD : Tak ... a co budeme dělat s těmi dřevorubci?

PRASE : Já s nimi budu zápasit.

LIŠKA : Dřevorubce nepřemůžeme.

JELEN : Já teď zavolám bratrovi do horního polesí. Jestli tam má dost místa a jestli se tam můžu odstěhovat. / **jde stranou, vytahuje z kapsy mobil zkouší vytvořit číslo. Nedaří se mu to.**/

LIŠKA : Byla jsem tu tak šťastná ... bude se mi moc stýskat.

PRASE: Tak dost! Nedovolím, aby káceli náš les. Budu bojovat. Já nejsem žádný domácí čuník...jsem svobodné divoké lesní prase. / **nenápadně se vzdaluje**

a jde se podívat ke křoví, kde byl schovaný pekáč s buchtami/ Ale na takový boj je třeba se posilnit. S prázdným žaludkem se bojovat nedá.

JELEN: / **pořád ťuká do mobilu** / Tak ještě jednou ... pět...sedm...pět.

ZAJÍC : / **zaslechne jeho počítání, zpozorní** / Sčítání ?

MEDVĚD : Sčítání už proběhlo, Zajíci.

ZAJÍC: Aha. Tak proč Jelen znovu počítá?

JELEN : Já přece nepočítám. Já vytáčím číslo. Pět... sedm... pět ...

ZAJÍC: / **chytne se za čelo** / Aha. Já už vím ... to číslo, které je stejné tam i pozpátku.

MEDVĚD : A co ty, Liško? Chceš taky bojovat s lidmi...nebo se odstěhuješ?

LIŠKA: Budu o tom ještě přemýšlet. Třeba existuje řešení, jak zachránit náš les bez boje i stěhování.

JELEN : /**s mobilem u ucha. Stále se marně pokouší dovolat** / Haló ... haló, tady Jelen z dolního polesí! Brácho, slyšíš mě? U všech borových šišek ... haló!

Prase se nenápadně motá kolem křoví. Zjistí, že pekáč buchet zmizel. Začíná místo zoufale očichávat. Jezevec se mezitím v noře láduje buchtami a jen občas nenápadně vykoukne ven. Liška si všimne prasete, které rejdí kolem křoví a rozeběhne se k němu.

LIŠKA: Prase ... cos to udělalo! Tys snědlo moje buchty!

PRASE: Já ne!

LIŠKA: Tak kde jsou? /**krouží kolem křoví**/ Neříkej, že jsi je snědlo i s tím pekáčem! Proč se musíš pořád tak přecpávat!

PRASE: Já ne .../ **kýchne** / Vidíš? Mám pravdu. Když se kýchne, znamená to, že mluvím pravdu.

LIŠKA : Předtím jsi říkalo, že kýcháš jenom když máš hlad!

PRASE: Kýchám když mám hlad a když mluvím pravdu /**kýchne podruhé**

/

Zajíc při prvním kýchnutí zpozorní a narovná se. Při druhém kýchnutí upustí kostku a povyskočí.

ZAJÍC: Pytláci ... jdou sem pytláci! Už střílejí!

LIŠKA : Jediný pytlák široko daleko je tady naše Prase. Pytláčí na mých buchtách.

PRASE: Já to nebylo. Přísahám. Ať tamhle Jelenovi upadnou parohy, jestli lžu.

Jelen se lekne, na chvíli přestane manipulovat s mobilem a jednou rukou si osahává parohy.

JELEN : Proč přísaháš na moje parohy?

PRASE: Protože já žádné nemám.

JELEN : Vy, prasata, máte správně říkat : *na mou duši a prasečí uši.*

PRASE : To teda ne. Říká se : *na mou duši a psí uši.*

JELEN : To je fuk. Uši jako uši. Ale nepleť do toho moje parohy.

Jezevec mezitím vystrčí prázdný pekáč před noru, vykoukne ven a zarecituje směrem k hledišti:

*Nacpal jsem se, to vám povím,
ted' si v noře pěkně hovím,*

*potrvá to, to já vím,
než to všechno vytrávím...jo jo ... /schoulí se do klubička a usne./*

PRASE: Proč mi nevěříš, Liško? Já ty tvoje...vždyť víš co, nechci to slovo říkat... já je opravdu nesnědlo...bohužel.

LIŠKA : / **prohlíží si zem kolem křoví** / Zvláštní ...nejsou tu nikde žádné droby. A ty bys nedokázalo sníst pekáč buchet a přitom nenadrobít.

PRASE : To se ví že ne. Já drobím hodně.

JELEN : /**Podarí se mu vytočit číslo.** / Už! Už to zvoní!

Zvířata ztichnou. Zajíc dál neúspěšně skládá hlavolam. Liška jde k němu a radí mu. Prase mezitím objeví před norou prázdný pekáč. Vezme ho do ruky, obrací dnem vzhůru. Pak zklamaně zahrozí do nory a popojde dál. Pekáč drží stále v rukách, očichává ho a vylizuje.

JELEN : / **do mobilu** / Haló ... haló ...

HLAS Z MOBILU: Tady je váš lesní operátor.

JELEN: Co? Jaký operátor? Já volám horní polesí.

HLAS Z MOBILU: Máte v lese nepořádek, spoustu popadaných větví a prašivek? Pak zmáčkněte jedničku.

JELEN : / **třeše s mobilem**/ Haló ... jaké prašivky?

HLAS Z MOBILU : Chcete s námi uzavřít nové lesní pojištění proti pokousání klíštětem nebo uklouznutí na smrkové šišce? Pak zmáčkněte dvojku.

JELEN: Nechci mačkat dvojku! Chci mluvit s bratrem jelenem!

HLAS Z MOBILU: Máte prázdné krmelce? Potřebujete je doplnit? Zmáčkněte trojku.

PRASE : / **hrne se s prázdným pekáčem v ruce k jelenovi** / Tak zmáčkni tu trojku, honem, zmáčkni trojku, než si to rozmyslí! / **přitom do jelena strčí, tomu vypadne mobil z ruky. Po pádu na zem se mobil rozbije/**

HLAS Z MOBILU : / **je tahavý, huhňavý a jak mobil ztrácí svůj signál, ztrácí se pozvolna i hlas** / Má...te...po ruchu ji...né...ho...dru...hu ? Pak zmáčk ... zmáčk ... něte ... něte ...tete ... tete ... / **mobil dozní/**

JELEN : / **zvedá rozbitý mobil** / Prase ! Cos to udělalo?

PRASE: No tak promiň. Já nerado. To všechno z toho hladu.

LIŠKA : / **všimne si, že prase drží pekáč/** Prase! Tys mi lhalo! Tys moje buchty přece jen snědlo! / **vezme mu pekáč z ruky, obrací ho dnem vzhůru/**

PRASE: Nesnědlo.

LIŠKA : Tak kde jsi vzalo ten pekáč?

PRASE : Našlo.

LIŠKA : Zase lžeš!

PRASE: Nelžu.

LIŠKA : Tak kdes ten pekáč našlo, aha?

PRASE : Našlo jsem ho ... ne, to nemůžu říct, protože nikdy nežaluju.

LIŠKA : Jen výmluva. Vidíte, kamarádi? Drželo v ruce tenhle prázdný pekáč a přesto se nechce přiznat. Přitom já bych mu dala ochutnat, kdyby nebylo tak netrpělivé a nenažrané! Všem bych vám dala ochutnat.

MEDVĚD : Prase, Prase ...to ses zase předvedlo.

JELEN : Styd' se, Prase. / **osahává si parohy** / A ještě přísaháš na moje parohy a rozbiješ můj mobil.

PRASE : / **k dětem v hledišti** / Ale já ty buch .. však víte co... já je opravdu nesnědlo! Mělo jsem na ně chuť, to ano, ale nesnědlo jsem je. Jak to mám teď udělat, když nechci žalovat ale přitom chci, aby mi kamarádi věřili?

LIŠKA : Snědlo jsi moje buchty a basta. / **odkládá pekáč za křoví.**

JELEN : Jak říká jednou moudré přísloví : *Lež má krátké nohy!* Neboli : *Když už nechceš říkat pravdu, tak alespoň nelži!*

PRASE: / **k dětem v hledišti** / : Taky se vám to už někdy stalo? Že na vás sváděli něco, co jste neudělaly? /**k lišce** / Liško! Podívej! / **začne dělat dlouhé kroky** /

LIŠKA : Co mám vidět?

PRASE: Lež má přece krátké nohy. A mám já snad krátké nohy?

LIŠKA : Máš je dlouhé tak akorát, aby tě donesly k mým buchtám!

ZAJÍC : / **ohlíží se od rozestavěného hlavolamu** / Chudák Prase. Je tak statečné a přitom musí mít pořád hlad. I když snědlo pekáč buchet.

JEZEVEC: /**vylézá z nory. Protahuje se** / Tak jsem si zdřímnul a hned mi to myslí lépe. Už vím, proč jsme se předtím nemohli dopočítat. Je to jasné. Protože ten kdo právě počítal, zapomněl počítat sám sebe. /**zůstane stát s otevřenou pusou** /

MEDVĚD : Ale to už přece víme.

JELEN : Ty chytráku.

JEZEVEC: / **zavře pusou** / Opravdu? A víte už taky to, jak zachránit náš les?

MEDVĚD : Ne. To zatím nevíme.

JEZEVEC: Vida. Takže ještě mám nad čím přemýšlet.

PRASE : A taky nevíme, kdo Lišce snědl ... takové ty voňavé, nadýchané kostky v pekáči ... nechci říkat to slovo.

ZAJÍC : / **bezelstně** / Buchty?

PRASE : / **zoufale zakvílí** / Neříkej to slovo, jinak z toho zašílím!

ZAJÍC : My nevíme, kdo je snědl?

JEZEVEC: / **nenápadně se dívá vzhůru, hvízdá si. Po chvílce:** / /To je moc problémů najednou./ **hladí si břicho**/ Buch.../**zarazí se** / Kostky v pekáči nejsou důležité. Důležitý je náš les. A jak to vypadá, my o něj přijdeme. Tak to abych se podíval po svém cestovním batohu...a sbalil si pár věcí na cestu.

PRASE : Já si nic balit nebudu. Já zůstanu a budu bojovat.

JELEN : S lidmi se přece bojovat nedá.

LIŠKA : Lidé si vždycky budou dělat co sami budou chtít.

JELEN : Lidí je hodně.

MEDVĚD : A nás je jen šest.

LIŠKA : Chtělo by to vymyslet něco, čím by se dali dřevorubci postrašit.

JEZEVEC: Dobrá. Tak to já jdu ještě chvíli přemýšlet. /**líně se vrací k noře**/ Třeba na něco přece jen přijdu.

PRASE : / **k dětem v hledišti** / To se mu to bude přemýšlet...s žaludkem plným těch bu ... to slovo, však víte. /**nasucho polkne** /

JEZEVEC: / **před norou se zastaví, otočí se, recituje** /

V lese krásné podvečery

v lese krásná jitra

teď zalezu do své nory

kdoví co bude zítra ... jo, jo. / zaleze do nory /

PRASE : / **stále k dětem do hlediště**/ Nikdy se nebojím a nikdy nežaluju. Proto nikomu neřeknu, že ty... víte co ... že je snědl Jezevec. Ať se přizná sám.

Zajíc zoufale poskakuje, když zjistí, že položil další kostku znovu špatně.

ZAJÍC : Liškó ...

LIŠKA : / **varovně zvedne ruku** / Tiše ... slyšíte?

Zvířata ztichnou, zadívají se jedním směrem. Zdálky se ozývají lidské hlasy.

LIŠKA : / **k dětem** / To jsou lidé!

ZAJÍC: Dřevo ... rubci!

MEDVĚD : Ne. To jsou turisté !

ZAJÍC: Nebo pytláci!

JELEN : A jdou sem!

LIŠKA : Rychle se schovejme !

PRASE : Já jsem tady doma. Ať se schovají oni.

ZAJÍC: Ať se schovají oni ... a já se schovám taky!

Všichni se běží schovat za jednotlivá křoví. Zajíc běží s kostkou v ruce. Pak si to uvědomí a běží ji vrátit. Potom se ukryje za křoví, kde už je liška. Medvěd a jelen jsou za druhým křovím. Prase s útekem stále váhá. Všichni na něj z úkrytů ukazují, aby se uschovalo. Prase nakonec poslechne, ukryje se k lišce a zajícovi. Jezevec stále spí ve své noře.

Na mytínu se přihrne hlučná skupina turistů. Muž v klobouku, žena, chlapec a dívka.

CHLAPEC: / **napodobuje indiánský křik** / Uááá! Ua ua ...

ŽENA: / **vytahuje z batohu svačinu**/ Trochu se najíme. Děti! Svačina ! /**Děti na zavolání přiběhnou k matce. Prase neodolá, zvedá se z úkrytu, nasává vůni jídla. Liška ho stahuje zpátky za křoví.**

Děti se začnou znovu honit. Přitom rozbourají částečně složený hlavolam./

CHLAPEC: Tady něco je!

MUŽ: Tak toho na chvíli nechte a v klidu se najezte!

ŽENA: Nebo vám z toho zaskočí!

CHLAPEC : Zaskočí, zaskočí !

DÍVKA: Že mě nechytneš, že mě nechytneš!

Během honičky oběhnou noru. Chlapec sebere ze země klacek a začne št'ouchat do spícího jezevce. Ten se vrtí, ale spí dál.

CHLAPEC: Třeba tam někdo je? Že to vypadá jako nora?

DÍVKA: Je tam dinosaur a ten tě sežere. / **smích** /

CHLAPEC : Dinosauri už nebejvají, ty hloupá!

DÍVKA : A ty jsi hloupější! Nejhlopější ze všech! / **smích**/

CHLAPEC: A kdo je nejhlopější z celého lesa? / **ukazuje přitom na dívku a směje se**/

Zajíc se zmateně postaví, hlásí se, ale liška ho stahuje zpátky za křoví.

Muž smeká klobouk a odkládá jej na pařez. Děti pobíhají, muž a žena mezitím odhazují zbytky papírů od svačiny a pet lahve kolem pařezu. Muž během jídla drobí, mlaská a všechno mu padá na prsa a břicho.

ŽENA : Pepo ...nehltej tak, vždyť jsi celý pobryndaný.

MUŽ : To se mi jen klepou ruce vysílením.

ŽENA : Já mám zas puchýře na nohách. Měli jsme sem jet autem...tam vzadu jsem viděla nějakou cestu.

Muž odhazuje další papírový sáček za sebe. Pak jde stranou a zapaluje si cigaretu. Děti dělají hluk.

MUŽ : To je vzdoušek... to je oáza klidu.

ŽENA : Co říkáš?

MUŽ : / **zvýší hlas**/ Že v lese si člověk krásně odpočine!

ŽENA : / **hlasitě, aby překřičela děti** / To máš pravdu...to je vzdoušek ... to je oáza klidu!

MUŽ : Co říkáš?

Muž odhazuje nedopalek na zem.

Prase tentokrát neodolá, vyleze z úkrytu a opatrně se blíží k pařezu. Větrí potravu. Turisté jsou k němu zády. Prase dojde k pařezu, zvědavě zvedne nejprve klobouk, očichá jej a pak si ho nasadí na hlavu. Potom sáhne po jednom papírovém sáčku a snaží se z něho něco vyklepat.

Žena se k praseti náhle obrací. V první chvíli ho považuje za svého muže.

ŽENA: Pepo ... vždyť to povídám...podívej se na sebe! Zas vypadáš jak čuně! /**vzápětí zjistí svůj omyl a začne ječet.**/ Kanéc ... divoký kanéc ... utíkejte!

Turisté s křikem utíkají z mýtiny.

ZAJÍC: / **zmateně vybíhá za nimi** / Divoký kanéc...utíkejte! /**vzápětí mu to dojde, plácá se do čela, vrací se doprostřed mýtiny** / Já vím ... utíkat mám jen před pytláky...a dřevorubci.

Zvířata vylézají z úkrytů. Prase stále stojí u pařezu, má klobouk na hlavě a hledá v pohozených papírových sáčcích zbytky jídla. Zajíc jde ke svému zbořenému hlavolamu a chytá se zoufale za hlavu. Medvěd, jelen a liška si prohlížejí zaneřádnou paseku.

MEDVĚD : / **k dětem v hledišti** / Tak se na to podívejte... takhle se má chovat člověk v lese? Vidíte ten nepořádek? Já vím, že vy takové nejste...nebo snad ... ano?

LIŠKA: To víš, že takové nejsou, starosto. Tyhle děti ne.

Jezevec vyleze z nory, zívá, protahuje se. Užasle si prohlíží nepořádek kolem pařezu.

JEZEVEC: Tak vy si tady děláte mejdan? A to musíte dělat takový kravál?

MEDVĚD: To byli lidé, Jezevče.

ZAJÍC : / **zoufá nad zbořeným hlavolamem**/ Liškó ... podívej se, co udělali!

LIŠKA : Tak začni znova.

Zajíc začíná stavět spodní řadu.

ZAJÍC : Černá kostka uprostřed, vid'?

LIŠKA : Správně, Zajíci. Černá uprostřed.

JEZEVEC : / **zvedá ze země plastovou láhev, čte z etikety**/ Co ? Coca...cola ?

JELEN :/ **hrozí směrem, kterým utekli turisté/** Lidé jako tihle by se do lesa pouštět neměli. / **všimne si doutnajícího nedopalku na zemi. Začne jej ušlapávat** / A ještě by nám zapálili les... podívejte, ta cigareta pořád doutnala!

MEDVĚD : Strašné...nezodpovědné...trestuhodné...

JEZEVEC: /**jde k nim, naleje na nedopalek zbytek tekutiny z plastové lahve./** Tak ... a je po požáru.

PRASE: / **důležitě si vykračuje po mýtině ./**Jak vypadám?

JELEN : Jestli to chceš nosit, vystříhni si tam díry pro uši. /**vytahuje zrcátko, nastavuje ho praseti. To se v zrcátku prohlíží, všelijak urovnává klobouk /**

PRASE : To nevypadá špatně. Jen by to chtělo jinou barvu. Takovou víc... lesní. Jako má klobouk našeho myslivce.

MEDVĚD: Myslivec by sem měl dát především ceduli se zákazem vstupu pro hlučné turisty.

LIŠKA : A kam tu ceduli asi tak přitluče. Když tu už brzy žádné stromy nebudou? A když tu nebudou stromy, nebudou sem už chodit ani turisté.

JELEN: To je pravda. Pořád zapomínáme, že náš les přijdou pokácet dřevorubci.

MEDVĚD: Já na to nezapomínám. Já na to myslím pořád.

PRASE : / **zastaví se, hrozivě se rozkročí, narazí si klobouk hluboko do čela /** Jen ať přijdou ...ať si to zkusí.

JEZEVEC: Jo, jo. Dřevorubci. Určitě zničí i mojí noru. A já si budu muset hledat novou. A to mi bude líto. Protože na tuhle už jsem si zvykl. Kam jen půjdu, co se mnou bude?

ZAJÍC : / **přestane na chvíli stavět /** A co bude se mnou?

MEDVĚD : / **smutně /** Jako starosta bych měl najít nějaké řešení...ale teď na nic nedokážu přijít.

JEZEVEC: Tak snad něco vymyslím já. /**odchází zpátky do nory/** Ale na to si potřebuju zdřímnout.

PRASE: / **chvíli střídavě smeká a nasazuje klobouk, nemůže se toho nabažit /** Dobrý jitro přeju ... dobrý poledne ... dobrý večer ...krásný večer...

ZAJÍC : / **zarazí se, dívá se vzhůru /** Co ... to už bude večer?

JELEN : Stmívá se snad?

ZAJÍC: Nestmívá.

JELEN : A vidíš na obloze hvězdy?

ZAJÍC : Nevidím.

JELEN: Tak žádný večer ještě nemůže být.

ZAJÍC : To je dobře. Protože já se tmy bojím. A taky dřevorubců.

JELEN : Dřevorubci ...těch se bojím taky.

ZAJÍC: Vyženou nás z lesa.

JELEN : Ačkoli ...to se ještě uvidí. Na to je takové moudré přísloví: *Ráno je moudřejší večera.*

ZAJÍC: Ráno ... a moudřejší .../ **krčí rameny. Pro sebe /** Nepřipadá mi, že bych byl ráno moudřejší než jsem večer. Mně připadá, že jsem pořád stejný./ **dál bezradně postává s kostkou v ruce před rozbořeným hlavolamem /** Liškó ... Liškó ...

Liška jde k němu, pomáhá mu s první řadou.

MEDVĚD : No ... tak abychom si to tady raději sami pěkně uklidili.

JELEN : Možná naposledy.

MEDVĚD : V našem milovaném lese.

Medvěd, prase a jelen sbírají nepořádek. Prase sundá klobouk z hlavy a použije ho jako koš na papíry.

Zajíc staví hlavolam, už bez pomoci lišky. Stále neúspěšně. Jezevec dřímá v noře. Liška jde kolem nory, všimne si drobků. Sklání se, nabírá je do dlaní, očichává.

LIŠKA : Podívejme ... jak je tu nadrobno...a kampak ty drobký vedou ...tady se někdo cpal mými buchtami.

Prase ji zaslechne, jde blíž a smutně příkyvuje.

LIŠKA : Tak on to byl Jezevec ...

PRASE : Já ti to říkalo. Že já jsem ty buchtý nesnědlo.

LIŠKA : / **natahuje hlavu k noře, čichá** / Cítím uvnitř povidla. A je tam nadrobno ...

PRASE : Nenechal tam Jezevec aspoň kousek?

LIŠKA : Tys to vědělo? Že ty buchtý snědl Jezevec?

PRASE : Vědělo.

LIŠKA: Tak proč jsi to neřeklo?

PRASE: Protože se nebojim a nežaluju na kamarády.

LIŠKA: / **dobrácky** / Křivdila jsem ti. Omlouvám se. Za ty buchtý.

PRASE : To slovo už přede mnou neříkej, prosím. Sbíhají se mi pokaždé sliny a mám pak strašnou chuť na ty ... však víš co.

LIŠKA : Vím. Ale teď se musím zase proběhnout... cítit vítr v kožichu ... obrousit si drápky o modřínový kmen... možná už naposledy v našem lese. / **odbíhá ze scény** /

Za ní odcházejí ze scény i jelen, medvěd a prase, kteří odnášejí nepořádek po turistech. Prase se na chvíli zastaví u zajíce, který stále staví hlavolam.

PRASE : Poslyš, Zajíci ... chceš hádanku?

ZAJÍC: Chci, chci!

PRASE : Co to je ...když se to vyhodí do vzduchu, není to nic. Když to ale dopadne na zem, je to voňavé, sladké a dobré.

ZAJÍC: Co to asi je ?/ **přemýšlí** / To opravdu nevím.

PRASE : Ani já ne. Protože kdybych to vědělo, vyhazovalo bych to do vzduchu pořád. / **zamyslí se** / Ale kdybych vědělo, jak zachránit náš les, obětovalo bych pro to všechny dobroty světa. / **smutně opouští scénu** /

Jezevec se převaluje v noře, zajíc dál staví hlavolam. Je slyšet jenom zpěv ptáků a zurčení potůčku.

Scéna se zatahuje.

Druhé dějství

Scéna se otevírá. Mýtina. Zajíc pořád staví hlavolam, jezevec spí v noře. Je slyšet zvuk ptáků a zurčení potůčku. Do toho si zajíc mumlá.

ZAJÍC: Tak takhle ne ... asi to bude spíš takhle ...nebo takhle? / **střídavě bere do ruky kostky** / To je mi záhada, tenhle hlavolam. V našem lese se vůbec dějí podivné věci. Nejdřív nám sem vleze do stromů ten kůrovec broukový ...a před Prasetem nesmím říkat slovo buchy...

Ze zákulisí se ozve zaúpění prasete.

ZAJÍC : Já vím, já vím. Už mlčím.

Na scénu přichází liška. Nese velkého papírového strašáka na podstavci. Strašák má na sobě roztrhaný kabát. Liška tiše našlapuje až se dostane na pár kroků od zajíce, který si jí zatím nevšímá, protože je k ní zády.

Liška postaví strašáka na zem a schová se za něj tak, aby ji zajíc neviděl.

ZAJÍC: / **váhá mezi dvěma kostkami** / Tak buď tuhle...nebo tuhle... /jednu kostku pak bere do rukou / Možná jsem barvoslepý ... tím by se ledacos vysvětlilo.

LIŠKA : / **hlasitě, se změněným hlasem** / Zajíci, Zajíci!

ZAJÍC: / **ztuhne, drží přitom v rukách kostku** / Někdo ... někdo tu snad řekl : Zajíci, Zajíci?

LIŠKA : To já ... Zajíci!

ZAJÍC : / **otočí se. Velice se lekne a vykřikne. Začne pobíhat sem a tam, kostku přitom pořád drží v ruce/** Bubáku...hejkale ... nech mě být! Pomóc ! /**odhazuje kostku, prchá k noře a vecpe se dovnitř k jezevcovi. Z nory se ozývá hluk. Rozespálý jezevec vylézá z nory nadává. Zajíc zůstává uvnitř a jen vykukuje ven. Před strašákem teď stojí liška a směje se.**

ZAJÍC: Jezevče ... strašidlo ... tam ...strašný strašidlo !

JEZEVEC: / **mne si oči** / Vždyť je to Liška.

ZAJÍC : Je to strašidlo !

JEZEVEC : Tak hrozně snad ještě nevypadá. I když je pravda, že by si už mohla skočit k holiči.

LIŠKA : A ty s tím tvým kožichem zase do čistírny.

Liška jde blíž k noře, kde se ukrývá zajíc. Jezevec teprve teď spatří strašáka a jde pomalu k němu.

JEZEVEC : Strašidlo? Tohle ? Vypadá skoro jako náš myslivec...kdyby měl klobouček a flintu přes rameno.

LIŠKA : / **naklání se k noře/** Tak už vylez ven.

ZAJÍC : Nevylezu.

LIŠKA : Vždyť je to jen strašák z pole.

ZAJÍC : / **nedůvěřivě** / Strašák z pole?

LIŠKA: Podívej ... Jezevec se ho taky nebojí. Protože je z obyčejných hadrů.

ZAJÍC : / **vyděšeně** / Jezevec je z obyčejných hadrů?

LIŠKA : Ale ne Jezevec ... strašák je z hadrů.

ZAJÍC: Strašák je z hadrů ...

JEZEVEC : / **stále okukuje strašáka** / Namouduši, že je trochu podobný našemu myslivci. A není to ... myslivec? /**zatahá ho kabát** /

LIŠKA : Není. To bude tím, že už špatně vidíš.

JEZEVEC : / **naklání se blíž ke strašákovi**/ No jo. Není. Protože nemá zuby a uši.

ZAJÍC: / **stále zmatený**/ Myslivec nemá zuby a uši?

LIŠKA : Přestaň se už klepat a vylez ven.

ZAJÍC : Tak dobře. Já lezu.

LIŠKA : / **čeká** / Vždyť nelezeš.

ZAJÍC: Ale teď už lezu. / **vystřkuje hlavu, stále však zůstává uvnitř.**/

Na scénu přichází prase s kloboukem na hlavě. Jde ke strašákovi.

PRASE : Co to je?

JEZEVEC: Strašák z pole.

LIŠKA : Jen mne napadlo...třeba se ho dřevorubci leknou.

PRASE: / **strčí do strašáka** / Kdepak. Toho se dřevorubci neleknou. To se leknou spíš mě. Z jakého pole ten strašák je?

LIŠKA : Z kedlubnového.

PRASE: Z kedlubnového./ **snaží se na strašákovi najít nějaké kapsy.**/ Ale žádnou kedlubnu u sebe nemá ...a tu bych si docela dalo. / **sundá klobouk, posadí ho na hlavu strašáka** /

JEZEVEC: No a já ... / **hladí si břicho.**/ Já bych si mohl dát dvacet. Nebo čtyřicet. Zdřímnout si. To dělá ten lesní vzdoušek. Když se prospím, mívám pak vždycky dobré nápady. /**zívá, vrací se k noře. Před ní recituje:**/

At' se ti chce nebo nechce

ven už koukej jít

to je nora pro jezevce

jen já tu můžu být ... jo, jo.

LIŠKA : Tak pojď, Zajíci. Žádné strašidlo tu není.

ZAJÍC : / **konečně vylézá z nory** / Ž...ž...žádné strašidlo ne...není.

Jezevec vleze do nory.

Zajíc si dodává odvalu a pomalu se přibližuje ke strašákovi.

JEZEVEC : / **vykoukne z nory** / Tak... a teď tu chci mít konečně chvíli klid ! / **stočí se do klubička, usíná.**/

Jak se zajíc pomalu přibližuje ke strašákovi, prase začne nabírat na kýchnutí.

LIŠKA : / **k zajícovi** / Tak dotkni se ho ...uvidíš sám, že je to jen panák z hadrů.

Zajíc opatrně natahuje roztřesenou ruku. Ve chvíli, kdy se strašáka dotkne, prase hlasitě kýchne.

Zajíc začne pobíhat po mýtině.

ZAJÍC : Strašidlo z polí a hadrů! Zachraň se kdo můžeš!

Liška odnáší strašáka dál od hlavolamu.

LIŠKA : Ale jdi ty. Nebuď pořád takový strašpytel.

PRASE : Jak se můžeš bát strašáka z pole.

Zajíc se uklidní, jde zpátky k hlavolamu. Znovu se pouští do skládání kostek. To se mu však nedaří, neustále dává kostky špatně, znovu je přehazuje...

Na scénu přichází Jelen. V jedné ruce nese ulomené cizí parohy.

JELEN : Tak se na to podívejte, kamarádi. Právě se vracím od bratra z horního polesí. Opravdu svoje parohy shodil, vidíte? Teď bez nich vypadá jako přerostlý kozel.

LIŠKA : Jelen bez parohů...to je jako liška bez ocasu.

PRASE : Jako prase bez rypáku.

JEZEVEC: / **vystrčí ospale hlavu z nory**/ Jako jezevec bez nory.

ZAJÍC : / **přestane na chvíli skládat** / Jako zajíc bez ... jako zajíc bez .../ **přemýšlí** / Bez uší?

JELEN : Když má jelen parohy, každý se ho bojí. Parohy vzbuzují respekt. / **odkládá parohy na zem vedle křoví. Vytahuje z kapsy zrcátko, prohlíží sám sebe** / Je to stejně krása. Jak říká jedno moudré přísloví: *Parohy dělají jelena.*

PRASE : To není žádné přísloví, to sis teď vymyslel.

JELEN : Vymyslel. No a co? Snad taky můžu vymyslet nějaké přísloví? Parohy prostě dělají jelena. Jako kapsa dělá klokanu ...a šupiny dělají kapra...

Liška zvedá ze země parohy, jde k zajícovi, stoupne si těsně za jeho záda a přiloží mu parohy k hlavě.

LIŠKA : Stůj chvíli rovně. Já nevím ... a co zkusit třeba tohle? Zajíc s parohy by snad mohl dřevorubce vyděsit.

Zajíc vyvrací oči vzhůru, jak se snaží spatřit parohy na své hlavě. Prase a jelen jdou blíž.

ZAJÍC : Jak vypadám, kamarádi?

JELEN : Jako vystrašený zajíc s parohy.

PRASE: Ne ... jako parohy s vystrašeným zajícem.

LIŠKA : / **přestane držet parohy u hlavy zajíce, odkládá je** / Já vím. To je hloupost. To nepůjde. Zajíc je prostě stvořený k tomu, aby se bál. I kdyby měl parohy jako šestnáctěrák.

JELEN : Jen by dřevorubce rozesmál. Ačkoli ...

LIŠKA : Ačkoli?

JELEN : Možná by se uchechtali k smrti.

ZAJÍC : / **plačtivě** / Už mě nestrašte.

JELEN : Nikdo tě nestraší, Zajíci. Jak říká moudré přísloví: *Kdo se bojí, nesmí do lesa.* Neboli : *Kdo se bojí tmy, nikdy nepozná jak svítí hvězdy.*

ZAJÍC: Tak už se nemusím bát?

LIŠKA : To se ví. Ničeho se neboj.

PRASE : Jako já. Já se taky ničeho nebojím.

ZAJÍC : Ani dřevorubců?

LIŠKA : Ještě tu přece nejsou.

ZAJÍC: Ale přijdou.

JELEN . A bude jich hodně.

LIŠKA: Já vím. Přijdou. / **smutně odchází stranou** /

JELEN : Všechny nás vyženou z lesa.

PRASE: Já se vyhnat nenechám. Já se s nimi klidně poperu.

Zajíc se vrací k rozestavěnému hlavolamu. Jezevec mezitím vylézá malátně z nory.

JEZEVEC: Co se to tu zase děje? Znovu vás žádám, aby tu byl klid. To věčné vzbouzení mi nedělá dobře. / **zadívá se k strašákovi** / Podívejme ... je tu i

náš myslivec. Nazdar, myslivče. Máš nakřivo klobouček. Prosím tě, řekni jim, ať se tu v lese konečně chovají jako zvířata a ne jako lidi. /**vrací se do nory. Než do ní vleze, láskyplně ji hladí.**/ Takové krásná nora. Ozdoba lesa. Těch snů, co se mi v ní už zdálo... a teď o ni přijdu... ach jo, ach jo. / **recituje:**

V lese má být přes den klid

a v noci zas ticho

jenom vlci můžou výt

když je bolí břicho ... ach jo, ach jo...

Zaleze do nory, ulehá ke spánku

Zajíc mezitím postavil téměř celý hlavolam. Spodní i prostřední řada je hotová. Zbývá doplnit tři žluté kostky do horní řady. Zajíc tam dává dvě kostky, bere do ruky třetí poslední kostku. Je v transu, protože si uvědomuje, že se mu zřejmě povede sestavit hlavolam. Kostku drží v ruce, otáčí se k dětem v hledišti.

ZAJÍC : Teď už to přece nemůžu poplést? Poslední kostka do poslední řady... úplně se bojím otočit, jestli se mi to všechno jen nezdá. Mám v ruce tu správnou kostku? Mám ji tam dát? Nebude to zase špatně?

Během jeho promluvy k dětem prase šmejdí kolem hlavolamu a nechtěně pár kostek shodí. Rychle je dává zpátky, ovšem už v jiném pořadí. Pak se od hlavolamu vzdaluje, cestou očichává jednotlivé keře, jak hledá nějaké jídlo. Opouští scénu.

ZAJÍC : Tak ... a teď dám tuhle kostku .../ **otáčí se k hlavolamu.**/ Dám ji sem / **pokládá kostku na poslední volné místo v horní řadě. Poodstupuje. Vidí, že hlavolam je poskládaný špatně. Plačtivě.**/ Liškó ... Liškó!

LIŠKA: / **jde k němu** / Tak ukaž, ty architektke.

ZAJÍC: Zase jsem to postavil špatně.

LIŠKA : No a co. Vždyť je to jen hlavolam.

ZAJÍC : No právě. Celý den si nad tím lámu hlavu ... a nic.

LIŠKA : To nevadí.

ZAJÍC : Nevadí?

LIŠKA : Všichni přece nemůžou být chytrí ... a stateční.

ZAJÍC : A proč vlastně ne?

LIŠKA : Protože ti chytrí a stateční by neměli koho učit a koho chránit.

ZAJÍC : / **plačtivě** / Ale proč se všeho tolik bojím?

LIŠKA : Ty ses prostě narodil jako zajíc a ne jako tygr nebo lasička. Zajíci bývají od přírody plaší a bojácní.

ZAJÍC: Tím se to vysvětluje.

LIŠKA : Zkusíš si postavit hlavolam zítra.

ZAJÍC: Zítra.

LIŠKA : Nebo pozítří.

ZAJÍC: Anebo popozítří.

LIŠKA : Až ho nakonec jednou postavíš.

ZAJÍC : Až ho jednou postavím. A možná i dvakrát.

LIŠKA : Ale to už asi bude v jiném lese.

ZAJÍC: Najdeme si jiný les?

LIŠKA: To víš že ano.

Pauza.

ZAJÍC : / **rozhlíží se** / Liško ... je mi najednou smutno.

LIŠKA : Já vím. Já ten pocit znám.

ZAJÍC: A nemohla bys mi dát zase nějakou veselou hádanku? Abych se trochu rozveselil.

LIŠKA : Dobře ... tak tedy... / **chvíli přemýšlí** / je to těžké a přitom to nic neváží.

ZAJÍC: / **kroutí hlavou** / Těžké ... a neváží ...a přitom je to těžké.../ **obrací se do hledišť, hledá pomoc u dětí** /

LIŠKA : Přece hádanka. Tam může být těžká a přitom sama o sobě vůbec nic neváží.

ZAJÍC : Aha. To je ale pěkná a těžká hádanka.

LIŠKA : A teď jinou : je to celé tvoje, ale tví přátelé to používají častěji než ty sám

ZAJÍC: Je to celé moje ...

LIŠKA : ... ale používají to především tvoji přátelé.

ZAJÍC : Ale já přece nic nemám.

LIŠKA : Máš něco, co má každý.

ZAJÍC: Co má každý ...

LIŠKA : Nic tě nenapadá?

ZAJÍC: Nenapadá.

LIŠKA: Přece tvoje jméno. Tvoji přátelé ho používají častěji než ty sám.

ZAJÍC : Aha. Moje jméno.

LIŠKA: Já mám hádanky ráda. A taky pohádky. Nejvíc tu o Budulínkovi...jak se chtěl vozit na liščím ocásku. Ale dnes už Budulínci jezdí raději na motorkách ...svět se změnil.

ZAJÍC : Zase je mi nějak smutno, Liško.

LIŠKA : Víš co? Tak se pojd' proběhnout, Zajíci.

ZAJÍC: Proběhnout ... v našem lese!

Odbíhají ze scény. Teď tam zůstává jen jezevec spící v noře a strašák, stojící na okraji mýtiny.

Na scénu přichází medvěd. Nese suchou větvíčku.

MEDVĚD: / **smutně** / Tak náš les se bude kácet. Jsem z toho všeho poněkud naměkko. / **otře si slzu z oka**/ Narodil jsem se tu. Zním tu každý strom, každý keř, vím kde rostou nejsladší borůvky a nejčervenější lesní jahody. A teď... teď všichni ztratíme domov. / **dívá se vzhůru** / I ti ptáci tam nahoře ve větvích. / **dívá se na zem**/ I mravenci v mechu. Budeme si muset hledat nový les. Ale najdeme nějaký? Nechali nám dřevorubci ještě nějaký les, kam bychom se všichni vešli? / **otáčí se k dětem v hledišti** / Nevíte náhodou o nějakém volném lese? To je jedno kde. Jen ne u Kolína, tam je obsazeno, tam už prý nějakí dva medvědi žijí... /**ukazuje větvíčku**/ No ... myslím, že bych si odtud měl odnést něco na památku. Vzít si kousek lesa sebou. Proto si беру tuhle větvíčku. Je z místa, kde jsem jako medvěd našel svůj první lesní med. Chutnal mi převelice.

Na scénu přibíhá liška a zajíc. Zajíc honí lišku. Zastaví se u pařezu, oddychují.

MEDVĚD: Jaký je ten náš les výjimečný. Zajíc tady může honit lišku. Liško ... Zajíci ... tak si tu právě říkám, že bychom si každý měli z toho našeho lesa odnést něco na památku. Něco, co by nám ho navždy připomínalo.

ZAJÍC : Ale co ? / **dívá se k nedostavěnému hlavolamu** / Už vím ! Já si vezmu ten hlavolam.

MEDVĚD: Já si беру tuhle větvičku.

ZAJÍC: A co si vezmeš ty, Liško?

LIŠKA : / **smutně** / Já? Já bych si chtěla vzít vítr, co se tu prohání ve větvích...a rosu, co se ráno třpytí na listech...a vůni jehličí...

ZAJÍC: A jak to všechno pobereš?

LIŠKA : To nejde pobrat, Zajíci. To si musím odnést jen ve svém srdci.

ZAJÍC: / **užasle** / Ale na to musíš mít hodně veliké srdce.

LIŠKA: Ano, Zajíci. Hodně veliké srdce.

Medvěd si znovu otře slzu.

LIŠKA : / **dotýká se ho** / Medvěde? Starosto?

MEDVĚD: / **odvrací se**/ To nic. To mi jen do oka vlétla muška.

ZAJÍC: Starosto? Ta muška ti asi vlétla i do druhého oka.

Medvěd si otírá druhé oko.

Z nory vylézá rozespálý jezevec. Protahuje se.

JEZEVEC : / **zadívá se na strašáka** / Nazdar myslivče.

LIŠKA : Říkám ti pořád, že špatně vidíš na dálku.

JEZEVEC: Co vidim, to vidim./ **znovu se protáhne** / Spaní, dřímání, klimbání, pochrupávání...zná někdo něco hezčího? A teď jsem dostal další nápad. Když se bude kácet ten náš les...co kdybychom si sebou vzali každý něco na památku? / **zůstane civět s otevřenou pusou** /

ZAJÍC: Já si беру hlavolam! A Medvěd větvičku! A Liška vítr a vůni jehličí!

JEZEVEC: / **zavře pusou, ohlíží se k noře** / A já bych si sebou mohl vzít tuhle noru. Kde najdu druhou takovou? Je to sice jen garsonka, ale má pěkné větrání, dva nouzové východy a nikdo v ní ještě přede mnou nebydlel. Byla totiž odjakživa moje. / **zkouší s norou pohnout, ale to se mu nedaří**/ Bude mi s tím muset pomoci Jelen ...a Prase ...a možná i starosta.

ZAJÍC : / **jde k hlavolamu, skládá kostky na sebe a snaží se je pobrat do náruče, ale tolik kostek nemůže pobrat a tak mu pořád padají** / Liškó ... pomůžeš mi donést ten hlavolam do nového lesa?

JEZEVEC: A mně přestěhovat noru?

LIŠKA : Ale my žádný nový les ještě nemáme.

ZAJÍC: / **přestane sbírat kostky** / Nemáme?

JEZEVEC : / **přestane cloumat s norou**/ Nemáme?

Všichni se obracejí k medvědovi.

JEZEVEC : Starosto?

MEDVĚD: / **sklopí hlavu** / Liška má pravdu. Budeme muset jít a hledat ho.

JEZEVEC: Hledat nový les. Ale kde?/ **poodstupuje od nory, otáčí se na všechny strany** / Kudy jít? Tudy ... tudy ... nebo tudy? Na to se musím nejprve vyspat, Promyslet to. / **vrací se k noře, před ní se zastaví, otočí se a zarecituje** :

*Kdepak hledat nový les,
když ten starý ztratíme,*

kolem lesa samá ves,

*a tam asi nesmíme... ach jo, ach jo .../ **zalézá do nory, usíná/***

MEDVĚD : Nových a volných lesů je málo. Snad pro nás bude lepší, když nás vezmou do ... /**odmlčí se /**

LIŠKA : Do?

ZAJÍC: Kam, starosto, kam?

Medvěd : Do ZOO.

/Pauza /

LIŠKA : Tebe do ZOO vezmou, Medvěde ... ale tady Zajíce nejspíš nevezmou.

ZAJÍC: Nevezmou?

LIŠKA : V ZOO mají jen vybraná zvířata. Vlky, medvědy, zebry nebo tygry. Ale zajíce ... je mi líto, kamaráde, zajíce tam nemají.

ZAJÍC: Zajíce nemají ... ale co teď budu dělat? Bojím se i když mám kolem kamarády. A když zůstanu sám, budu se bát ještě víc. Co si jen počnu!

LIŠKA: Ale já bych do ZOO stejně nešla. Miluju svojí volnost. Budu běhat po polích a stráních, od stavení k stavení ... dokud mne nějaký hospodář nezastřelí, protože mu budu ujídat z jeho zásob.

Na scénu mezitím přichází zamyšlený jelen.

JELEN: Tak jsem byl u bratra v horním polesí. Říkal, že jedno místo ... pro jednoho jelena ... by se tam ještě našlo. Ale víc už ne. Je to malý les.

MEDVĚD : Tak vidíš ... ty už sis svůj les našel. Ale já ti ho přeju.

LIŠKA : Buď tam šťastný, kamaráde Jelene.

ZAJÍC : / **pláče/** Tak starosta Medvěd půjde do ZOO...Liška bude běhat od stavení k stavení... Jelen půjde do horního polesí...a co bude se mnou?

JELEN: Ale já nejdu do horního polesí.

MEDVĚD : Nejdeš?

JELEN : Nejdu.

ZAJÍC: Ale říkal jsi přece ...

LIŠKA: ... že jdeš...

MEDVĚD : ...do horního polesí.

JELEN : Říkal jsem, že v horním polesí je místo jen pro jednoho jelena. To jsem říkal. Ale já se rozhodl, že tam bez vás nepůjdu. Stýskalo by se mi po vás... přijít o svůj les a ještě o své přátele...to je moc i na tak velkého jelena jako jsem já.

MEDVĚD : Správně! A já nepůjdu do žádné ZOO. Zůstanu s vámi...byl jsem vždycky váš starosta ... tak vás teď přece nenechám na holičkách.

JELEN : / **podává medvědovi ruku /** Jak říká moudré přísloví : *V nouzi poznáš přítele.* Neboli : *Teprve když jde do tuhého, poznáš svého starostu.*

MEDVĚD : A svého zástupce. / **tisknou si ruce/**

ZAJÍC : / **raduje se /** Pořád tedy budeme spolu?

LIŠKA : Jako nerozluční kamarádi v dobrém...

MEDVĚD : ...i zlém.

Na scénu se přihrne prase.

PRASE: Všechno jsem to slyšelo...nebojte se, budu vás a celý tenhle les chránit do poslední kapky krve.../**kýchne/** Je to pravda. Já totiž nikdy nelžu a nikdy se nebojím!

MEDVĚD : / **zjedná si gestem ruky klid** / A zažil už někdo z vás kácení lesa? Umíte si to vůbec představit?

JELEN : Představit ? Tiše! / **gestem ruky si zjedná klid. Soustředí se. Do ticha se chvíli ozývá jen šum lesa a zpěv ptáků. Zvuk lesa dozní.** / Ne. Vlastně si to neumím představit. A ty, Prase?

PRASE : No... já sice nemám kdovíjakou představivost, ale představit si to kácení asi umím. /**gestem ruky si také zjedná klid, zavře oči, soustředí se. Do ticha se znovu ozve jen uklidňující zvuk lesa. Po chvíli zvuk lesa dozní. Prase otevře oči** / Ne. Asi nemám takovou představivost. Nemám strach a nemám představivost. Zato mám pořádný hlad.

MEDVĚD : A co ty, Liško? Ty máš představivost?

LIŠKA : Mám. Já vím, jak to vypadá, když se kácí les.

/ **Zvířata ztichnou. Do ticha se začínají postupně ozývat zvuky motorových pil a praskání padajících stromů. Zvuk sílí. Zvířata si zacpávají uši** /

ZAJÍC : / **vyděšeně** / Už dost, Liško ...už si to nepředstavuj!

JELEN : Už dost, už dost!

Prase se postaví do bojového postoje, rozdává rány do prázdna, jakoby chtělo s bližícím se hlukem bojovat.

LIŠKA : / **zatřese hlavou. Hluk zmizí.** / Už jsem to kdysi zažila...kácení lesa. To když jsem se ještě toulala.

PRASE : Tak ... nastal čas bránit náš domov. Kdo jde do boje se mnou, ke mně se přimkni!

Zvířata se pomalu semknou blíž k sobě. Utvoří obranný kruh, dodávají si odvahy. Z nory vylézá rozespálý jezevec, drží koště.

JEZEVEC: Tak jsem to vymyslel. Nikam nepůjdu. Zůstanu tady ... z lesa se vyhnat nenechám.

MEDVĚD: Jezevče... pojď k nám! Budeme se dřevorubcům bránit společně !

JELEN : Jak říká moudré přísloví: *Ve dvou se to lépe táhne.* V tomto případě: *V šesti se to lépe táhne.*

JEZEVEC : Možná táhne ... ale já ty dřevorubce každopádně přetáhnu koštětem !

Jezevec se přidává k houfu zvířat, stále drží koště napřažené jako kopí. Zvířata se pomaličku posouvají v kruhu kolem dokola, takže se postupně střídají čelem k hledišti. Naslouchají. Zajíc se ukrývá uprostřed točícího se kruhu. Střídavě vykukuje mezi těly zvířat. Má strach.

Zdálky se ozve pozvolna sílicí hlomoz. Skřípání.

ZAJÍC : / **vyděšeně** / Liško... to si zase jen představuješ?

LIŠKA : Ne. Tentokrát ne.

PRASE : Hodina pravdy přichází.

JELEN: Kdepak. To přicházejí oni!

ZAJÍC: Kdo?

PRASE: Dřevorubci.

JEZEVEC : Mají nabroušené pily...

JELEN: A sekery ...

PRASE : A velké svačiny...

MEDVĚD: Ale my neuhneme.

LIŠKA: Nedáme svůj les.

ZAJÍC : A mně taky nedáte, že ne?

PRASE : Už se těším, jak je poženu prasečím krokem z lesa!

JEZEVEC : A já jim naložím koštětem na hřbet.

JELEN : A já vám předvedu, že nemám parohy jen na ozdobu.

ZAJÍC : / **vyděšený** / A já ... já vám budu držet palce.

JEZEVEC: Kdybych měl ale možnost na chvíli si zdřímnout...možná bych ještě něco vymyslel.

Hlomoz zesiluje. Na scénu přichází myslivec. Tlačí trakař s poskládanými latkami, pilou a sekerou.

MYSLIVEC: / **položí trakař, hlomoz ztichne. Otře si pot z čela**/ To je ale vedro. / **spatří zvířata seskupená do kruhu**/ Co tady vyvádíte? Hrajete kolo kolo mlýnský?

MEDVĚD: / **nedůvěřivě** / Co to vezeš v tom trakaři, myslivče?

MYSLIVEC : No co ... pilu, sekeru a plaňky.

PRASE : Pilu ...

JELEN : Sekeru ...

ZAJÍC : / **plačtivě** / A sáňky?

JEZEVEC: Ty jsi se dal dohromady s dřevorubci!

MYSLIVEC: S jakým dřevorubci?

LIŠKA: Přitom bys nám měl pomoci. Chránit nás. Je to přece taky tvůj revír.

MYSLIVEC : Chránit vás? A před kým?

JELEN : Před dřevorubci.

MYSLIVEC: / **rozhlíží se**/ Kde je vidíte?

JEZEVEC: Přijdou kácet náš les, protože je tu kůrovec.

MYSLIVEC : Kůrovec? To bych snad o tom musel něco vědět, ne? Kdo vám takový nesmysl nakukal?

Zdálky se ozve hlas kukačky.

MYSLIVEC: Nic se tady kácet nebude. Náš les je zdravý jako ... jako zdravý les.

MEDVĚD : Tak na co vezeš tu pilu ...

JELEN : A sekeru...

ZAJÍC : A sáňky?

MYSLIVEC: Jedu opravit krmelec. To ho mám snad opravovat lopatou...nebo hráběmi?

Zvířata rozestupují kruh, dívají se přísně na schlíplého, vyděšeného zajíce.

MEDVĚD: Zajíci ...

JELEN : Je tohle vůbec možné?

ZAJÍC: Opravit krmelec hráběmi? Já nevím ... i když náš myslivec má šikovné ruce.

LIŠKA : Ty víš moc dobře na co se teď ptáme.

MEDVĚD: Kdo tady šířil poplašnou zvěst o kácení lesa?

ZAJÍC: Ale já přece ... myslivče ... vždyť jsi to sám říkal...broukovec kůrový ...co žere stromy ...

MYSLIVEC: Jo tak. Ten náš poslední rozhovor. / **rozesměje se**/ Tak to jsi to celé popletl, Zajíci. Kůrovce mají v jiném lese. Daleko odtud.

ZAJÍC: V jiném lese ... kůrovce jsem celého popletl...

MEDVĚD : Takže žádní dřevorubci nepřijdou?

MYSLIVEC : Nepřijdou.

LIŠKA : / **rozběhne se po mýtině**/ Nepřijdou...nepřijdou... náš milovaný les zůstane celý!

JELEN: / **rozeběhne se za ní, prozpěvuje si** / *Už troubějí ... už troubějí...* / **oběhne s liškou noru.**

JEZEVEC : Moc mi tam nedupejte! / **mávne rukou** / Vlastně... teď můžete.

PRASE: / **jde k myslivci** / Já z toho dostalo hlad. /**kýchne**/ Myslivče...nedala ti žena na cestu svačinu?

MYSLIVEC : Nedala. Upekla totiž buchty.../ **malá pauza, pak zvýší hlas**/ ... a někdo je sebral i s pekáčem z okna, ještě než stačily vychladnout. Tak teď musí péct nové.

Liška a jezevec se hned od myslivce odvracejí. Liška se dívá kamsi vzhůru. Jezevec začne zametat kolem pařezu a píská si.

ZAJÍC : / **zpozorní** / A nemůžou to být .../jde ke křoví, vezme do ruky ukrytý pekáč / A nemohly to být ...

LIŠKA : / **rychle mu bere pekáč z ruky, ukrývá jej zpět za křoví, postrkuje zajíce pryč** / Jdi si stavět hlavolam, Zajíčku, vždyť ses na to tolik těšil.

JEZEVEC : Správně, honem běž stavět, než se do toho pustím sám.

ZAJÍC: Já ... hlavolam. / **spěchá k hlavolamu** /

MEDVĚD : / **spokojeně** / Tak můj les .../ **zarazí se** / chci říct: náš les zůstane celý! Pořád tu budu starostou.

JEZEVEC : Tak na takovou radostnou událost se musím vyspat. / **zívá, jde do nory, koště má pořád v ruce** / Tohle mi nikdo nemůže vyčítat...že se mi chce pořád spát. Jsem už prostě takový. / **před norou se zastaví, začne ji ometat koštětem a zarecituje/ :**

Koukám na ni, zevnitř, shora...

není krásná tahle nora?

Tohle je můj celý svět,

*bydlím v ní už deset let...jo,jo.../ **leze do nory** /*

MEDVĚD: Takže se příští rok budeme zase sčítat.

MYSLIVEC: / **znovu chytne trakař** / Tak já jdu na ten krmelec. Na kus řeči se tu zastavím jindy. / **zarazí se, podívá se na jezevce** / Poslyš, Jezevče...

JEZEVEC : / **vystrčí hlavu z nory** / Copak, myslivče?

MYSLIVEC : Tys měl včera úklidovou službu u studánky.

JEZEVEC: Když to říkáš, myslivče.

MYSLIVEC : A uklidil jsi pořádně kolem studánky?

JEZEVEC: / **vystrčí na chvíli koště** / No ... uklidil jsem pořádně kolem studánky.

MYSLIVEC : I když by stačilo, kdybys tam uklidil alespoň trochu.

JEZEVEC: Vlastně jsem tam uklidil jen trochu.

MYSLIVEC : Ale včera bylo dost větrno. Nemusel jsi tam teda uklízet.

JEZEVEC: Však jsem tam taky neuklízel.

Myslivec odchází, tlačí trakař před sebou.

LIŠKA : Nepřijdeme o náš les! Tohle musíme oslavit! Hned jsem zpátky!
Nikam mi neutíkejte. /**odbíhá ze scény**/

JELEN : A já to půjdu ještě dnes oznámit bratrovi do horního polesí. Hop a skok...budu tam rychleji než esemeska.

MEDVĚD: A já budu moct vrátit tuhle větvičku zpátky tam, kam patří.

ZAJÍC: A já můžu stavět svůj hlavolam.

PRASE : A já mám zase hlad.

Na scénu se vrací liška. Nese nový pekáč s buchtami.

LIŠKA : Prase! Tak, tady ti nesu, co jsem slíbila.

PRASE : / **nasává vůni buchty** / Co ... to všechno je moje?

LIŠKA : Jen tvoje.

PRASE : / **váhá** / Já vím... ty uhneš, až si pro nějakou buchtu sáhnu, vid'?

LIŠKA : Neuhnu. / **dává mu pekáč s buchtami**/

PRASE : / **dychtivě buchty očichává**/ Celé moje! / **pomalou natahuje ruku, pak rychle bere pekáč k sobě** /

LIŠKA : Myslivec a paní myslivcová se asi budou zlobit, ale nějak to oslavit musíme, nemám pravdu?

PRASE : Buchty ... buchty ... teď už to slovo říkat můžete! /**hrabe se v pekáči**/

LIŠKA: Jen si jednou pěkně dopřej. A dnes večer uděláme oslavu ... oslavu na počest zachování našeho lesa!

Prase odchází s pekáčem stranou, chystá se začít hodovat. Vidí však, jak se na něj liška, medvěd, jelen a zajíc dívají. Nedá mu to, jde k nim a buchty z pekáče jim nabízí.

PRASE : Samo to přece nesním.

Zvířata si berou buchty.

ZAJÍC : Jéé ... to krásně voní.

LIŠKA: Tentokrát jsou s mákem a tvarohem.

MEDVĚD : Tak abych neurazil. Děkuju.

JELEN : Ani já nechci urazit.

ZAJÍC: A Jezevcovi buchtu nedáme?

PRASE : Ne. Jezevcovi ne. Ten na ně dnes určitě nemá chuť.

Jezevec se probouzí, vylézá z nory, protahuje se, jde ke zvířatům.

JEZEVEC : Tak jsem dostal skvělý nápad. Dnes večer ...

LIŠKA : Uděláme oslavu.

JEZEVEC : / **udiveně** / ano ... oslavu ...

PRASE: Na počest zachování našeho lesa.

JEZEVEC: No ano ! Tak to jste dostali stejný nápad ...

LIŠKA : Jako ty.

JEZEVEC : A to se tak často nestává.

ZAJÍC : Jezevče ... proč vlastně nejíš buchty?

PRASE: Protože by si nadrobil v noře. / **pak přesto jezevcovi nabízí buchtu z pekáče** / Na ... vem si taky.

JEZEVEC: Ne, ne ... děkuju. Nějak na ně nemám chuť. To je událostí, to je událostí ... na to si musím zdřímnout. / **jak míjí strašáka, osloví ho** / Myslivče ... ty jsi ještě tady? /**zalézá do nory, sedne si tam, ale neusíná**/

ZAJÍC: A budeš mi Liško dál dávat ty svoje hádanky?

LÍŠKA: To víš že budu.

PRASE: Já taky znám pár hádanek.

ZAJÍC : Ano? Dej mi jednu, dej mi jednu !

PRASE: Co to je. / **nadechne se k další větě** /

ZAJÍC : / **překotně** / Já nevím ...co je to?

PRASE : Počkej, ještě jsem to neřeklo celé. Co to je. Má to čtyři nohy ...

ZAJÍC : / **nedočkavavě** / Jelen ! Je to Jelen !

PRASE : Pořád jsem to neřeklo celé ! Má to čtyři nohy a přece to nechodí. A hlavně...dá se na tom jíst.

ZAJÍC : Stůl !

PRASE: Správně. Takže jsi uhádl mojí hádanku, Zajíci.

Zajíc se raduje.

Prase si poté lehá na zem vedle pařezu, prázdný pekáč odkládá vedle sebe a odpočívá. Jezevec sedí v noře. Jelen, liška a medvěd stojí uprostřed mýtiny. Chytanou se kolem ramen. Zpívají. Zajíc se znovu pouští do stavby hlavolamu.

LÍŠKA : / **ukazuje na medvěda** / *Je tu Medvěd ...*

MEDVĚD : / **ukazuje na lišku** / *Je tu Liška ...*

LÍŠKA A MEDVĚD DOHROMADY: *Je tu myslivec...*

Na mýtinu příběhne myslivec, stoupne si vedle strašáka.

JELEN : / **ukazuje na ležící prase** / *Je tu Prase ...*

PRASE : / **nadzvedne hlavu** / *Je tu Jelen...*

JEZEVEC: / **vystrkuje hlavu z nory** / *A já Jezevec!*

LÍŠKA, PRASE, MEDVĚD A JELEN DOHROMADY: *Je nás tady ovšem více, nezapomeňme na... /ukazují na zajíce, aby to dopověděl/*

ZAJÍC : / **zaváhá** / Na mně?

LÍŠKA, PRASE, MEDVĚD A JELEN : *Na Zajíce!*

ZAJÍC : / **plácne se na čelo** / A jó ... na zajíce!

LÍŠKA : *V tomhle lese můžeme žít ...*

PRASE: *A já mám zase hlad!*

JEZEVEC : /**vykookne z nory** / *Tak bude tady chvíli klid?*

MEDVĚD : *Správně. Jde se spát.*

Prase se zvedá ze země, jezevec vylézá z nory. Zvířata se shromáždí uprostřed mýtiny, chytanou se kolem ramen.

LÍŠKA : A teď by mohl říct nějakou básničku Jezevec!

MEDVĚD: Ano. Ať Jezevec řekne básničku.

ZAJÍC : Básničku, básničku!

JEZEVEC: / **chvíli se nechá přemlouvát.** / Tak dobře. Je tu totiž něco, s čím bych se rád svěřil. /**recituje** / :

Doufám omluva že stačí

to snad ještě svedu

buchty v bříšku mě teď tlačí

*měl jsem je k obědu.
Promiň Liško, promiň Prase,
děti, páni, dámy,
až příště buchy najdu zase,
podělím se s vámi.
Teď si v lese uklidíme
vy se vraťte domů,
příště se zas uvidíme
tady pod klenbou stromů.*

Jo, jo ...

A teď mne ještě napadlo...

ZVÍŘATA SPOLEČNĚ : *Jezevče, už zase?*

JEZEVEC : *Všechno to dobře dopadlo.*

PRASE : *Loučí se s vámi Prase. / uklání se /*

MEDVĚD : *Také Zajíc, Jelen, Liška .../ každý se při vyslovení svého jména ukloní /*

Ozve se zapraskání dřeva.

ZAJÍC : / **polekaně** / *Co to bylo?*

ZVÍŘATA SPOLEČNĚ : *To nic, to jen spadla šiška.*

ZVÍŘATA UKAZUJÍ NA JELENA : *A teď moudré přísloví...*

JELEN : *Jak do lesa se volá, tak se z lesa ...*

ZVÍŘATA SPOLEČNĚ : *Kdo to děti dopoví?*

Pauza.

MEDVĚD : / **uklání se** / *Takže děti, dobrou noc ...*

ZVÍŘATA SPOLEČNĚ : *Bylo nám s vámi dobře moc...*

Zvířata začnou stavět hlavolam. Během chvilky ho společně postaví. Do toho zní instrumentální skladba *Studánko stříbrná* od H. Zagorové.

Konec

Bohumil Matějovský